ΕΤΟΣ Ε'. Ἐκδίδεται τῇ 1/13 καὶ 15/27 ἑκάστου μηνός. Ἐν ΛΕΙΨΙΑι τῇ 15/27 Ὀκτωβρίου 1885 Τιμὴ ἐτησία προπληρωμένη εἰς χρυσόν. Φράγκ. 40. Μάρκ. 32. Ῥοῦβλ. 16. ΑΡ. 108.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τὸ χωρίον Θεραπειὰ ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου. — Ἡράκλειος, δρᾶμα εἰς μέρη πέντε (συνέχεια). — Κάρολος Λιτναῖος ὁ μέγας φυσιοδίφης (τέλος). — Ποδήλατον διὰ τὴν θήραν ἀγρίων νησσῶν. — Ἀτμοκίνητον ὄχημα. — Ἡ Βουδαπέστη καὶ τὰ κατ' αὐτὴν παρελθόντα καὶ ἐνεστῶτα (συνέχεια). — Αἱ ἀγοραὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. — Ἄρκτοι καὶ ἔλαφος. — Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Μαρία τῶν Μεδίκων ὡς Ἀθηνᾶ. — Φραγκίσκη. Διήγημα. — Περὶ ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν Ἰνδῶν (συνέχεια). — Ὁ θάνατος τῆς Ἀγνῆς Μπερνάουερ. — Αἱ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Ἀμβέρσης ἐντυπώσεις μου. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιβώτιον. — Μετὰ παραρτήματος ἀρ. 7.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Τὸ χωρίον Θεραπειὰ ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου. — Κυνηγετικὸν ποδήλατον. — Ἀτμοκίνητον ὄχημα. — Ὁ κόμης Ἀθαλάρικος παρὰ τῇ αὐτοκρατείρᾳ. — Ἄρκτοι καὶ ἔλαφος. — Παντοπωλεῖον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥώμῃ. — Ὁ Ῥοῦβενς ἀπεικονίζων τὴν Μαρίαν τῶν Μεδίκων ὡς Ἀθηνᾶν. — Ὁ θάνατος τῆς Ἀγνῆς Μπερνάουερ.

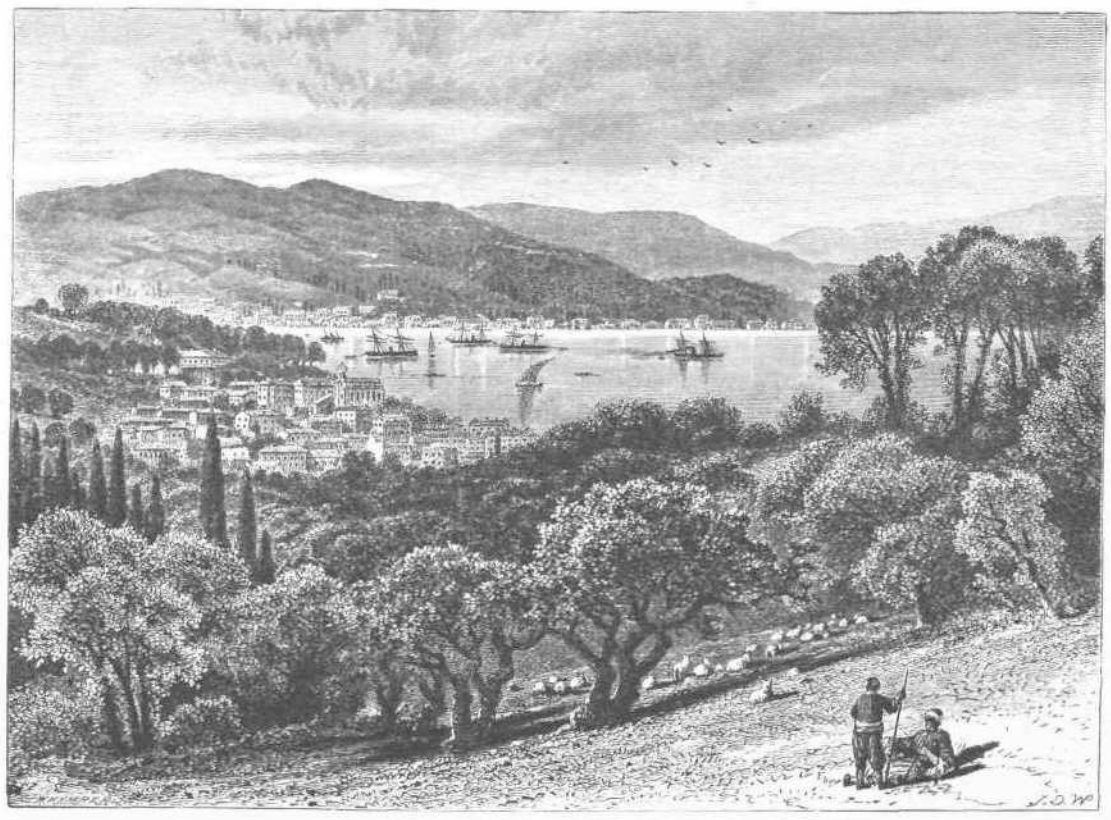

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ.

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 177.)

Μία τῶν μαγευτικωτέρων θέσεων ἐν τοῖς περιχώροις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοῖς τοσοῦτον δαψιλῶς ὑπὸ τῆς φύσεως πεπροικισμένοις, εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ θέσις τῶν Θεραπείων, ἣν παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκών. Ὁ κόλπος τῶν Θεραπείων σχηματίζει εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα, χωριζόμενον πρὸς νότον μὲν ὑπὸ σειρᾶς λόφων καταφύτων, πρὸς βορρᾶν δὲ ὑπὸ ἀκρωτηρίου. Ἡ θέσις αὕτη ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι Φαρμάκια, καὶ τοῦτο ἕνεκα τοῦ δηλητηρίου, ὡς λέγεται, τὸ ὁποῖον ἡ Μήδεια, καταδιώκουσα τὸν Ἰάσωνα, ἔρριψεν ἐνταῦθα κεκλεισμένον ἐντὸς πυξίδος. Τὸ σημερινὸν ὄνομα ἔλαβε τὸ μέρος αὐτὸ ἕνεκα τοῦ ὑγιεστάτου αὐτοῦ ἀέρος, καὶ τῶν δροσερῶν ἀνέμων, οἵτινες πνέοντες ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μετριάζουσι τὸν καύσωνα κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας καὶ καθιστῶσι τὴν διαμονὴν εἰς ἄκρον εὐχάριστον. Ἐν Θεραπείοις διαμένουσι κατὰ τὸ θέρος οἱ πλουσιώτεροι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει οἰκούντων Ἑλλήνων καὶ πλεῖστοι ὅσοι Εὐρωπαῖοι. Γάλλος τις, διελθὼν τρεῖς θερινὰς ἐποχὰς ἐν Θεραπείοις, ἐβεβαίωσεν ἡμᾶς ὅτι ὡραιοτέραν διαμονὴν δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ τις διὰ τὸ θέρος ἐν ὅλῃ τῇ ὑφηλίῳ, καθότι ναὶ μὲν καὶ ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ ὑπάρχουσι θέσεις μαγευτικαὶ πολλαί, ἀλλὰ τὸ κλίμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρέχει ἰδιαίτερον γόητρον εἰς τὴν θέσιν ταύτην. Ἐν Θεραπείοις εἶναι καὶ αἱ θεριναὶ ἐπαύλεις τῶν πρεσβευτῶν τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας, καὶ πολλὰ ἄλλα μέγαρα περικυκλούμενα ὑπὸ εὐσκίων κήπων. Ἐπὶ τῆς παραλίας κεῖνται ξενοδοχεῖα καὶ καφενεῖα, ὧν οἱ ἐξῶσται παρέχουσι λαμπρὰν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου θέαν.

Ἀπέναντι τῶν Θεραπείων, ἐκτείνεται ἡ μεγαλοπρεπὴς κοιλὰς τοῦ Οὐγκιάρ-Ἰσκελεσῆ, τόπος θερινῆς διαμονῆς τῶν ἀρχαιοτέρων Σουλτάνων, οἵτινες ἐνταῦθα ἀνήγειρον ἀνάκτορα πολυτελέστατα. Ἤδη ὁ Μωάμεθ Β'., ᾠκοδόμησεν ἐνταῦθα σκιάδα, ἣν ἀντικατέστησε κατόπιν τὸ ἀνάκτορον τοῦ Σουλεϊμάν. Καταστάντος τούτου ἑτοιμορρόπου ἀνηγέρθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Μαχμοὺτ Α'. διὰ μεγάλης δαπάνης. Ὁ Σελίμης Β'. μετέτρεψεν αὐτὸ εἰς χαρτοποιεῖον. Παρὰ τὴν θάλασσαν στίλβει ἡ ἰδιόρρυθμος σκιά, ἣν ἔκτισεν ὁ Μεχμὲτ-Ἀλῆς τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐδώρησε τῷ Σουλτάνῳ. Ἡ σκιὰ αὕτη, ἐκτισμένη ὅλη ἐκ μαρμάρου, κεῖται ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων δωμάτων καὶ ἔχει ὁμοιότητά τινα πρὸς τὸν πύργον τῆς Βαβυλῶνος. Τὸ περίπτερον τοῦτο εἶναι οἰκοδόμημα ἱστορικόν, διότι ἐν αὐτῷ ὑπεγράφη τῇ 26 Ἰουνίου 1833 ἡ συνθήκη, δι' ἧς ξένοι στόλοι ἐμποδίζοντο νὰ διαβῶσι τὸν Ἑλλήσποντον ἄνευ ἐκδόσεως φιρμανίου.

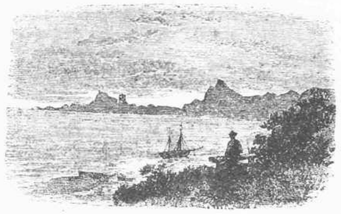

ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΠΕΝΤΕ ΜΕΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ὑπὸ Κλέωνος Ῥαγκαβῆ.

ΜΕΡΟΣ Δ'. ΣΚΗΝΗ Β'.

Τὰ δώματα τῆς Αὐτοκρατείρας. ΜΑΡΤΙΝΑ *μόνη.* *Εἶτα* ΑΘΑΛΑΡΙΧΟΣ.

Μαρτίνα.

Ἀφίκετο ὁ Κόμης Ἀθαλάριχος
ἐκ Κιλικίας, καὶ ζητεῖ ἀκρόασιν.
Τοῦ Ἡρακλείου μοὶ κομίζει ἄγγελμα.
Τὸ στῆθός μου πῶς τύπτει ἡ καρδία μου.
Συγκίνησις ἡδίστη καὶ παράδοξος,
τίς ἡ πηγή σου; Τοῦ ἐνδόξου Ἄνακτος
τὸ ἐξανθοῦν καὶ αὖθις πρός με φίλτρον, ἢ
ἡ ἄφιξις τοῦ φίλου τῆς νεότητος
καὶ τῶν χρυσῶν ὀνείρων; Ἀθαλάριχε,
μακρὰ παρῆλθον ἔτη, καὶ ἀνάρπαστος
εἰς σφαίρας αἰθερίους, σ' ἐλησμόνησα,
πλὴν κατὰ μόνας ἤδη συναντῶσά σε,
φωνὴν ἀκούω κρύφα ψιθυρίζουσαν,
μεγάλως ὅτι σὲ ἠδίκησά ποτε,
προδοῦσα πάθος φλογερὸν καὶ ἄδολον.
Αἱ ἀναμνήσεις αὗται πόσην φέρουσι
καὶ μαρανθεῖσαι θυμηδίαν ἄφατον!
Ἰδοὺ αὐτός. Μαρτίνα, ἔσο Ἄνασσα.

(*Ἐξαπλοῦται μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ κλινῆρος. Εἰσέρχεται ὁ* ΑΘΑΛΑΡΙΧΟΣ, *ἀκολουθούμενος ὑπὸ Κοιτωναρίων, φερόντων πολύτιμα σκεύη.*)

Ἀθαλάριχος, *βαθέως ὑποκλινόμενος.*

Ὁ Αὐτοκράτωρ, Ἄνασσα τρισέβαστε,
τῆς τρυφηλῆς Ἀσίας μέρος κράτιστον
δι' εὐκλεῶν ἀγώνων καθυπέταξε,
καὶ δι' ἐμοῦ σοί πέμπει ὡς ἐνθύμιον
τοῦ ἀμειώτου φίλτρου, ὃ σοὶ ὤμοσε,
τὰ σκεύη ταῦτα.

Μαρτίνα.

Εὐγνωμόνως δέχομαι
τὸ δῶρον, καὶ τὰς νίκας ἔνθους ἤκουσα,
δι' ὧν ὁ λέων τέλος εἰς τὰ καίρια
ἐτρώθη τῆς Περσίας.

Ἀθαλάριχος.

Οὕτως ἔληξεν
ἡ ἐντολή μου. Δέχθητι τὰ σέβη μου.

(*Ὑποκλίνεται ὅπως ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἀναχαιτίζει αὐτὸν ἡ Μαρτίνα. Οἱ κομίσαντες τὰ σκεύη, εἷς ἕν αὐτῆς νεῦμα, καταθέτουσιν αὐτὰ καὶ ἀποσύρονται.*

Μαρτίνα.

Πῶς, Κόμη, τόσην βίαν;

Ἀθαλάριχος.

Ἐξετέλεσα
τοῦ Ἡρακλείου ἀκριβῶς τὸ κέλευσμα·
οὐδὲν μοὶ μένει πλέον.

Μαρτίνα.

Ὡς εἰς ἄγνωστον
προσφέρεσαι, καὶ ὄμως, ἂν ἡ μνήμη μου
μὴ σφάλλῃ, νέοι ἔτι συνεδέθημεν
δι' ἀκραιφνοῦς φιλίας.

Ἀθαλάριχος.

Σφάλλει, Ἄνασσα.
Ἡ κραταιὰ τῆς Ῥώμης Αὐτοκράτειρα
πῶς κέκτηται κοινὸν τι πρὸς τὸν ἄσημον
τῶν ὅπλων θιασώτην;

Μαρτίνα.

Ἀθαλάριχε,
μετὰ τοσαῦτα ἔτη πρῶτον σήμερον
ἡ τύχη αὖθις πρός με σὲ ὡδήγησε,
καὶ εἴρωνα πικρίαν εἰς τὰ χείλη σου
εὑρίσκεις μόνην;

Ἀθαλάριχος.

Οὐδαμῶς τοῦ σεβασμοῦ
ἐπελαθόμην, ὃν ὀφείλει ταπεινῶς
τῇ Τρισαυγούστᾳ τὸ πιστὸν ὑπήκοον.

Μαρτίνα.

Ἰός, ὡς βλέπω, τρέφει τὴν φαγέδαιναν,
ἣν φέρεις ἐν τῷ στήθει. Σὲ ἠδίκησα,
γνωρίζω τοῦτο, πλὴν τῆς μοίρας τὰς βουλὰς
τίς μετατρέπει; Ὅτε σὲ κατέλιπον
ἦν ἄγνωστον τὸ μέλλον, πρὸς ὃ ἔσπευδον...

Ἀθαλάριχος.

Ὦ σίγα.

Μαρτίνα.

Ταύτην πρὸ καιροῦ ἐπόθησα
τὴν ἔντευξιν. Οὐδόλως μὲ διέφευγον
αἱ σφαλεραί σου κρίσεις. Ναί, τοὺς ὅρκους μου
τοὺς τρυφεροὺς προδοῦσα, καὶ ἀνάρπαστος
ὡς ἐν ὀνείρῳ, εἰς τὸν θρόνον τὸν λαμπρὸν
εὑρέθην τοῦτον· ναί, τὸ στέμμα φέρω νῦν,
οὗ πάσας τὰς ἀκάνθας κατεμέτρησα
ἐφ' ὅλα ἔτη συμφορᾶς, ἀλλ' οὐδαμῶς
τὸν φίλον τὸν ἀρχαῖον ἐλησμόνησα.
Μακρόθεν ἐφορῶσα, τῶν ἀγώνων σου
ὑπῆρξα μάρτυς, καὶ πανδήμως ἤκουσα
μεθ' ὑπερηφανείας τὴν ἀνδρίαν σου
ἐξυμνουμένην. Ταύτην τῶν θριάμβων σου
τὴν ἀμοιβήν, τὸ ξίφος τὸ κομητιακὸν
εἰς τὰς θερμὰς δεήσεις, ἃς ἀπηύθυνα
τῷ Ἄνακτι, ὀφείλεις.

Ἀθαλάριχος.

Πῶς; Τί λέγεις; Τί;
Τὸ ξίφος τοῦτο, τὸ τοσάκις κορεσθὲν
εἰς μέλαν αἷμα, κοῦφον φιλοφρόνημα,
καὶ τίνος;...

Μαρτίνα.

Τίνος; Τῆς θερμὴν ἀείποτε
ἀδελφικὴν φιλίαν...

Ἀθαλάριχος, *σύρων τὸ ξίφος.*

Μόνον θησαυρὸν
σὲ εἶχον πλέον· πάντας τοὺς κινδύνους μου
συνεμερίσθης, προσφιλές μου φάσγανον,
τὸν βίον μου πολλάκις μοὶ διέσωσας,
καὶ σοὶ ὀφείλω τὰς ἀρίστας μου στιγμάς.
καθ' ἥδη μοὶ ἀπέβης ἀποτρόπαιον.

Μαρτίνα.

Τί πράττεις; Οἷα ἔξαψις παράδοξος!

Ἀθαλάριχος, *πρὸς τὸ ξίφος.*

Αἱμάτων ἐπιχρώσεις ἐξελάμβανον,
μνημόσυνα θριάμβων ἀνεξάλειπτα,
τὰς ἐρυθρὰς κηλίδας, ὅσαι στίζουσι
τὰς πελιδνάς σου παρειάς, ἀλλ' ἦσαν, φεῦ,
τοῦ ἐνδομύχου αἴσχους τὸ ἐρύθημα.
Τὸν τελευταῖον δέξαι τοῦτον ἀσπασμόν,
καὶ νῦν μακράν μου, φαῦλε λευκοσίδηρε!

(*Ἀσπᾶται τὸ ξίφος, καὶ ῥίπτει αὐτὸ κατὰ γῆς.*)

Μαρτίνα.

Χριστὲ καὶ Παναγία, παρεφρόνησε.

Ἀθαλάριχος.

Τὴν κάραν ἦλθον κύπτων, καὶ τὰ χείλη μου
ἐκφράσεις μόνον τυπικὰς ἐτραύλιζον
ὀφειλομένου σεβασμοῦ, πλὴν ἄκοντα
μὲ ὤθησας εἰς ταύτην τὴν ἐξήγησιν.
Ὀλίγη σοὶ ἐξήρκει ὀξυδέρκεια,
ὡς βράχον ὅπως μὴ ἐκλάβῃς αὐχμηρὸν
τὸ ὑπ' αἰθάλην καλυφθὲν ἡφαίστειον,
ἀλλ' εὐτραπέλως ἀνεδαύλισας τὸ πῦρ,
καὶ ἤδη αὖθις ἀκαθέκτως ῥήγνυται.

Μαρτίνα.

Τὴν ὁμιλίαν ταύτην διακόψωμεν.

Ἀθαλάριχος.

Οὐχί, οὐχί, τὰ πάντα ἤδη ἄκουσον.
Ναί, παραφόρως σὲ ἠγάπησα ποτέ,
καὶ ὅτε σὺ ἀσπλάγχνως μὲ κατέλιπες,
τοῦ στέμματος τὴν αἴγλην προτιμήσασα,

τὸ αἴσθημά μου ζωηρὸν ἀνέθορε,
διότι θῦμα σ' ἐθεώρουν, ἐμπεσὸν
εἰς τὰς ἀγκάλας ἀναξίου.

Μαρτίνα.

Πρὸς Θεοῦ!

Ἀθαλάριχος.

Ὡς τοὺς φωστῆρας τοὺς λαμπροὺς λατρεύουσιν
οἱ Πέρσαι, οὕτω σοὶ προσῆγον λίβανον
ἀναλλοιώτου φίλτρου. Ὑποφέρουσαν
ἐγνώριζόν σε, καὶ θερμῶς συμπάσχουσαν
μετὰ τῆς ἐπιλοίπου ἀνθρωπότητος,
τῆς εἰς ἀφάτους ἐμπεσούσης συμφοράς,
φρονῶν σε, κρύφα μετὰ σοῦ συνέκλαιον.
Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐμακρύνθη πρὸς μικρὸν
ὁ Ἄναξ τῆς στυγίας ἐπηρείας σου,
καὶ εἰς τὸν σάλον τῶν μαχῶν ἐγγὺς αὐτοῦ
ῥιφθεὶς καὶ ἄκων, εἶδον ἀλλοιούμενον
ἐκεῖνον, ὃν ἐμίσουν· τὴν ἀλήθειαν
γυμνὴν διέγνων τότε, καὶ εἰς ἄμετρον
ταχέως μετεβλήθη ἐνθουσιασμὸν
ἡ περιφρόνησίς μου.

Μαρτίνα.

Κόμη, σύνελθε.

Ἀθαλάριχος.

Σὺ ὁ ἀλάστωρ δαίμων, εἰς σὲ ἅπασαν
ὀφείλομεν τοῦ Κράτους τὴν κατάπτωσιν,
σὺ τοῦ ὀλέθρου ὁ ἰὸς καὶ τῆς φθορᾶς,
σὺ τῆς αἰσχύνης ὁ ἠδὺς ὑποβολεύς,
σὺ τῆς ἀνάνδρου ἀκηδίας ἡ πηγή,
σὺ ἡ τὴν ἀλουργίδα τὴν περίπυστον
βυθίσασα τῆς Ῥώμης εἰς τὸν βόρβορον.

Μαρτίνα.

Παράφρον, ἐξυβρίζεις τὴν Βασίλισσαν.
Μὴ τῆς ἀγχόνης λησμονῇς τὴν ὕπαρξιν;

Ἀθαλάριχος.

Τὸν θάνατον πολλάκις κατὰ πρόσωπον
ἠτένισα· οὐδόλως ἐκφοβίζει με
τὸ εἰδεχθὲς τοῦ ὄχλου μορμολύκειον,
τὸ φέρον τὴν ψαλλίδα τὴν λυσίδεινον.

Μαρτίνα.

Ναί, πλὴν ἐκ τρόμου πελιδνοὺς οὐδέποτε
διηγουμένους ἤκουσας τοὺς γέροντας
ὁποίας κρύπτει ἐν τοῖς σπλάγχνοις τοῖς στυγνοῖς
εἱρκτὰς δυσώδεις τὸ χρυσοῦν Παλάτιον.
Εἰς τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο ἐνδιαίτημα
οὐδέποτε τὸ σέλας ἐμειδίασε
χαροποιᾶς ἀκτῖνος, καὶ κατέρχονται,
ὡς ἐν τῷ τάφῳ, ζῶντα ἔτι πτώματα,
ὧν καὶ ἡ μνήμη μετ' αὐτῶν συνθάπτεται.

Ἀθαλάριχος.

Γνωρίζω τῶν τυράννων τὰ τεχνάσματα,
καὶ διὰ τοῦτο τρέφω μῖσος ἄσπονδον
κατὰ τῆς τυραννίας. Εἰς τὰς χεῖράς σου
κρατεῖς τὸν τολμητίαν καὶ παράφρονα
ἀλλ' ἔτι μάθε παρ' ἐμοῦ τὸ φρόνημα
τῆς οἰκουμένης.

Μαρτίνα.

Παῦσον καὶ μακρόνθητι.

Ἀθαλάριχος.

Εἰς τῆς πατρίδος τ' ὄνομα τὸ ἱερόν,
τῆς μόνης πλέον ἐπὶ γῆς λατρείας μου,
εἰς σὲ ἀρά, ὦ γύναι, τὴν ὀλέτειραν
τῆς παρελθούσης δόξης καὶ τιμῆς ἡμῶν.
Ἀρὰ φωνοῦσι δι' ἐμοῦ τὰ ὀρφανά,
τὰ γεννηθέντα εἰς αἰσχύνης ὕπαρξιν,
ἀρὰ αἱ χῆραι τῶν ἀθλίων ἀγελῶν,
ἃς προτροπάδην πρὸ αὐτῶν διώκοντες,
κατέκοπτον οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Ἄβαρες...

Μαρτίνα.

Ὦ λύσσα! Τοῦτο πλέον ἀνυπόφορον.

(*Κρύπτει διὰ χρυσοῦ σκεπάρνου κύμβαλον κρεμάμενον ἐπὶ μιᾶς τῶν στηλῶν, καὶ εἰσορμῶσιν ὅπλοι Σχολάριοι. Ἡ Ἄνασσα, διασταυροῦσα τὰς χεῖρας, θεωρεῖ ἐπί τινα ὥραν ἀσκαρδαμυκτεὶ τὸν Ἀθαλάριχον, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἐξημεροῦται, καὶ τέλος λέγει μετὰ τρεμούσης φωνῆς εἰς τοὺς εἰσελθόντας.*)

Κατὰ διαταγήν μου ἐδοκίμασεν
ὁ Κόμης πόσον γρηγορεῖτε. Ἄγετε!

(*Πάντες κλίνουσιν ἐδαφιαίως καὶ ἀποσύρονται.* Μετὰ *στιγμὴν ἀδημονίας.*)

Παράσχου μοι συγγνώμην, Ἀθαλάριχε.
Τὸ στέμμα καταδέτω καὶ παρίσταμαι
πρὸ σοῦ γυνὴ δειλαία καὶ κατάρατος,
ἀλλ' ὄχι ὅσον σὺ νομίζεις ἔνοχος.
Ὁ ἀποφράς μου γάμος μὲ παρέσυρεν
εἰς βάραθρον αὐχμῶδες καὶ ἀπύθμενον,
εἰς ὃ οἰκτρῶς σφαδάζω μάτην ἔκτοτε.

Ἀθαλάριχος.

Ναί, τοῦτο, φεῦ, γνωρίζω.

Μαρτίνα.

Ἀλλ' οὐδέποτε
ὁποῖον κόσμον ἄλγους συνεπάγεται
τὸ στιγμιαῖον λάθος σὺ φαντάζεσαι,
καὶ πῶς σταγὼν κωνείου εἰς τοῦ βίου μου
τὸ κύπελλον ῥιφθεῖσα, ἅπαν εἰς χολὴν
τὸ μέθυ μετατρέπει τῆς νεότητος.

Ἀθαλάριχος.

Ὁρῶ νῦν ὅτι ὄντως σὲ ἠδίκησα.
Ἀνάλγητον καὶ κούφην ἐθεώρουν σε,
ἐν ᾧ σὺ πάσχεις.

Μαρτίνα.

Πάσχω; Ἄλλην ἔκφρασιν
εὑρέ, ὦ φίλε. Ὅπως τὸ ἁμάρτημα
τῶν προπατόρων πάσας συναπώλεσε
τῶν ἐπιγόνων τὰς ἀθώας γενεάς,
ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ μόνου τούτου σφάλματος
ἀνέθρυσαν τὸ αἶσχος καὶ ὁ ὄλεθρος,
ἃ μοὶ προσῆπτες ἀμειλίκτως πρὸ μικροῦ.
Ναί, ἀληθῶς ὑπῆρξα θεία Νέμεσις,
ὡς ἔλεγες, τὸ Κράτος ἅπαν μὲ μισεῖ,
πλὴν καταρῶμαι πρώτη ἐμαυτὴν ἐγώ,
καὶ πρώτη χαίρω ὅτι ὁ Ἡράκλειος
τὸν ζόφον τέλος εὐκλεῶς διέλυσεν,
ἐν ᾧ τοσοῦτον χρόνον ἀπεκρύπτετο.

Ἀθαλάριχος.

Ἂν οὕτως ἔχῃ, θραῦσον τὸν ἀπαίσιον
δεσμόν, καὶ ἄφες...

Μαρτίνα.

Αἱ ἁλύσεις σιδηραῖ
τῆς Εἱμαρμένης. Σκέψου τί προτείνεις μοι,
μετὰ τοσαῦτα ἔτη συμβιώσεως.
Ἡ μήτηρ, ὁ υἱός μου...

Ἀθαλάριχος.

Τότε τέλεσον
τὰ ὀργιά σου αὖθις, ἐξαφάνισον
τὰ σπέρματα τὰ μόλις ἀναθάλλοντα
εὐγενεστέρου βίου, καὶ συμπλήρωσον
τὸ ἔργον τῆς αἰσχύνης τὸ κατάπτυστον.

Μαρτίνα.

Μοὶ ὁμιλεῖς τραχέως· καθησύχασον.
Ἐμοῦ ὁ οἶμος φέρει πρὸς τὴν ἄβυσσον,
ἀλλ' ἔσται ὅλως ξένος ὁ Ἡράκλειος
πρὸς τὴν ὀδύνην, ὅση μοὶ ἀπέμεινε.
Ἐκεῖνος ἤδη τῶν πεδῶν μου λυτρωθείς,
ἃς σπεύσῃ περιδόξως εἰς τὸ στάδιον
τῶν ἐθνικῶν θριάμβων, καὶ τὰ τραύματα
τοῦ παρελθόντος ὑπὸ δάφνας εὐθαλεῖς
ἃς κρύψῃ.

Ἀθαλάριχος.

Τοῦτο ἀληθῶς ὑπόσχεσαι;

Μαρτίνα.

Ἐξ ὅλης μου καρδίας.

Ἀθαλάριχος.

Τότε σύγγνωθι,
ἂν βίαιός τις λόγος μοὶ ἐξέφυγε.

Μαρτίνα.

Τὴν χεῖρα δός μοι. Φίλοι χωριζόμεθα;

(Ὁ *Ἀθαλάριχος, κλίνων τὸ γόνυ, ἀσπάζεται αὐτῆς τὴν χεῖρα.*)

Ἀθαλάριχος.

Μακράν σου μένων, εὐπειθὴς ὑπήκοος
καὶ τοῦτο μόνον, ὦ Αὐγοῦστα, ἔσομαι.
Ἀλλ' ἄγνωστα τῆς μοίρας τὰ βουλεύματα,
καὶ ἂν ποτέ τις προσπελάσῃ κίνδυνος,
ὁ σιδηροῦς βραχίων σοὶ ἀνήκουσι
καὶ ἡ ἐσχάτη τῆς καρδίας μου ῥανίς.

Μαρτίνα.

Εὐγνωμονῶ, τὴν μνήμην τῆς νεότητος
διατηροῦσα ὡς ἡδὺ κειμήλιον.

(Ὁ *Ἀθαλάριχος ἐγείρεται, θλίβων αὐτῆς τὴν χεῖρα, καὶ ἀποσύρεται. Ἐν ᾧ ἐκείνη ἀκολουθεῖ αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, πίπτει τὸ διασκήνιον.*)

ΚΑΡΟΛΟΣ ΛΙΝΝΑΙΟΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τοῦ Λιτναίου "Τὸ σύστημα τῆς φύσεως", ἐκδοθὲν τῷ 1735 ἐν Λουγδούνῳ τῆς Ὁλλανδίας ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιστημόνων ὅλων, ἰδίως δὲ τοῦ διασήμου ἐν Λουγδούνῳ ἰατροῦ Βοερχαβίου, ὅστις ἦτο εἷς τῶν μεγαλειτέρων ἀνδρῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ὁποίαν φήμην ἔχαιρεν ὁ ἔξοχος οὗτος ἰατρὸς κατανοεῖ τις εὐκόλως ὅταν μάθῃ, ὅτι ὁ μέγας Πέτρος, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας, θελήσας ποτὲ νὰ τὸν συμβουλευθῇ ἠναγκάσθη νὰ περιμένῃ ἐν τῷ προθαλάμῳ τὴν σειράν του, διότι ὁ φιλάνθρωπος ἰατρὸς οὐδένα τῶν προσερχομένων ἀσθενῶν ἤθελε νὰ ἀδικήσῃ. Πρὸς τούτοις ὁ Βοερχάβιος ἦτο καὶ ἑκατομμυριοῦχος καὶ ἐν τῇ ἀφελεῖ αὐτοῦ ἁπλότητι σχεδὸν ἀκοινώνητος. Ὁ Λιτναῖος τῷ ἀπέστειλε τὸ βιβλίον του, καὶ αὐθημερὸν ἔλαβε παρὰ τοῦ μεγάλου ἰατροῦ τὴν πρόσκλησιν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἐν τῷ κήπῳ αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης νέα καὶ φαεινοτέρα ἤρξατο λάμπουσα ἐποχὴ διὰ τὸν Λιτναῖον, ὅστις ἐν τῇ πλουσίᾳ Ὁλλανδίᾳ οὐ μόνον ἐργασίαν εὗρε προσοδοφόρον ἀλλὰ καὶ βιβλιοθήκας, καὶ κήπους ἄριστα διατηρουμένους καὶ κύκλον λογίων, ἀναγνωριζόντων καὶ ἐκτιμώντων τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Μεταξὺ τῶν προστατῶν τοῦ νεαροῦ φυσιοδίφου διεκρίνετο ὁ Γεώργιος Κλίφφορδ, δήμαρχος τότε τοῦ Ἀμστελοδάμου, ἀνὴρ πλουσιώτατος, ἀλλὰ καὶ ὑποχονδριακὸς εἰς ἄκρον. Πρὸς αὐτὸν εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ Βοερχάβιος· "Πρέπει νὰ προσλάβῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου ἰδιαίτερον ἰατρόν, ὅστις νὰ ὁρίζῃ καθ' ἑκάστην τὴν διαιτάν σου· ἐγὼ γνωρίζω τοιοῦτον ἰατρὸν καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν προσλάβῃς." Οὗτος ἦτο ὁ Λιτναῖος, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλουσίου δημάρχου μὲ τὰς ἑξῆς συμφωνίας· ἐλευθέραν κατοικίαν ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ τοῦ δημάρχου ἐπαύλει, τροφὴν καὶ ἓν δουκάτον μισθὸν καθ' ἑκάστην. Αἱ συμφωνίαι αὗται ἦσαν λαμπραὶ διὰ τὸν πτωχὸν Λιτναῖον, ὅστις διὰ τοῦ ἔργου του "Ὁ κῆπος τοῦ Κλίφφορδ", ἀπεθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ γενναίου αὐτοῦ προστάτου. Ἐν Ἀμστελοδάμῳ ἔσχεν ὁ Λιτναῖος τὸ ἀτύχημα ν' ἀπολέσῃ ἕνα τῶν πιστοτέρων αὐτοῦ φίλων, τὸν Πέτρον Ἀρτέδην, ὅστις θεωρεῖται μέχρι σήμερον ὁ πατὴρ τῆς Ἰχθυολογίας.

Μετὰ βραχεῖαν ἐπίσκεψιν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔνθα μετέβη ὁ Λιτναῖος τῇ συστάσει τοῦ Βοερχαβίου,

ἐξέδωκεν οὗτος ἐν ἔτει 1737 τὸ ἔργον του "Τὰ γένη τῶν φυτῶν", ἐν ᾧ ἀπηριθμοῦντο 8000 εἴδη φυτῶν, καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ 1738 ἐξέδωκε τὴν Ἰχθυολογίαν τοῦ Ἀρτέδη.

Ἐν τοσούτῳ παρῆλθον τὰ τρία ἔτη, τὰ ὁποῖα ὁ γέρων ἰατρὸς τῆς πατρίδος του εἶχεν ὁρίσει ὡς προθεσμίαν διὰ τὸν γάμον του μετὰ τῆς θυγατρός του. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο οἱ δύο μελλόνυμφοι ἀντήλλασσον ἐπιστολάς, καὶ ὁ Λιννα̃ος ὁσημέραι κατελαμβάνετο ὑπὸ σφοδροτέρας νοσταλγίας καὶ ἐπιθυμίας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα. Ἴσως συνέτεινε πρὸς τοῦτο καὶ ἡ παρὰ φίλου τινὸς μεταδοθεῖσα αὐτῷ εἴδησις, ὅτι ἡ μνηστή του Σάρα ἐπρόκειτο νὰ συνάψῃ γάμον μετά τινος τῶν φίλων αὐτοῦ. Μ' ὅλον τοῦτο πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς Στοκόλμην ὁ διάσημος ἐπιστήμων μετέβη προηγουμένως εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ μεγάλου βοτανικοῦ Jussieu καὶ μετὰ τοῦ ἐπίσης διασήμου Réaumur. Τέλος κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1738 ἐπέστρεψεν εἰς Στοκόλμην. Ἀλλὰ παραδόξως πως, ἐν τῇ πατρίδι του ἀνέμενον αὐτὸν πάλιν δυσχέρειαι καὶ ἀπογοητεύσεις· ἤρξατο ἐξασκῶν τὴν ἰατρικήν, ἀλλ' ἡ πελατεία του δὲν εὐρύνετο, διότι διεδόθη ὅτι ὁ Λιννα̃ος ἦτο βοτανικός, οὐχὶ ὅμως ἰατρός. Συνέπεσε τότε νὰ θεραπεύσῃ μίαν τῶν αὐλικῶν κυριῶν ἀπὸ ὀχληροῦ βηχός. Ἀπὸ τὸν αὐτὸν βῆχα ἔπασχε καὶ ἡ βασίλισσα Οὐλρίκη Ἐλεονώρα, ἥτις ἀφ' οὗ ἐθεραπεύθη τῇ συμβουλῇ αὐτοῦ διώρισεν αὐτὸν ἰατρὸν τοῦ στόλου μὲ μισθὸν ἐτησίως ἑκατὸν σουηδικῶν δουκάτων. Εἰς τὸν βῆχα ὤφειλεν ὁ Λιννα̃ος καὶ τὴν σύζυγόν του. Ὁ μέλλων πενθερός του ἦτο, ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ, φίλος ἔνθερμος τῶν χρημάτων, καὶ ἰδὼν τὸν γαμβρόν του ἐν θέσει περιφανεῖ ἔδωκε τέλος τὴν συγκατάθεσίν του. Ὁ γάμος ἐτελέσθη μηνὶ Μαρτίῳ 1739 μετὰ ἀρραβῶνα διαρκέσαντα ὁλόκληρον πενταετίαν.

Ἐν ἔτει 1740 ἐκενώθη ἡ θέσις τοῦ καθηγητοῦ τῆς Βοτανικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Οὐψάλης. Ὁ Λιννα̃ος ἐζήτησε τὴν θέσιν ταύτην, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔλαβε· μόλις δὲ μετὰ ἓν ἔτος διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Ἀνατομίας, καὶ ὡς τοιοῦτος κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν ἀντ' αὐτοῦ διορισθέντα καθηγητὴν τῆς Βοτανικῆς Ῥόζεν ν' ἀνταλλάξωσι τὰς ἕδρας. Ἰδοὺ τέλος ὁ Λιννα̃ος ἐν τῇ ἀνηκούσῃ αὐτῷ θέσει· τώρα ἠδύνατο πλέον νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα του. Αἱ παραδόσεις του εἶχον τόσον μεγάλην σπουδαιότητα, ὥστε ἐξ ὅλων τῶν μερῶν συνέρρεον φοιτηταί, ἵνα ἀκροασθῶσιν αὐτοῦ, καὶ 200 νέοι ἦσαν ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ μάθημα τῆς Βοτανικῆς. Ὑπὸ τὴν παφωτισμένην αὐτοῦ διεύθυνσιν οὐ μόνον ὁ βοτανικὸς κῆπος τῆς Οὐψάλης ἐγένετο ὁ πρῶτος τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ αἱ βοτανικαὶ ἐκδρομαί, καθ' ἃς παρηκολουθεῖτο ὑπὸ ἑκατοντάδων φοιτητῶν καὶ ἀκροατῶν, σπουδαιοτάτην ἔλαβον ἀνάπτυξιν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀληθὴς μανία ἐκυρίευσεν ὅλους ἐν Σουηδίᾳ, μικροὺς καὶ μεγάλους πρὸς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας. Καὶ αὐτὸς ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεὺς Ἀδόλφος Φριδερῖκος, ἀνὴρ εὐφυέστατος ἐπεδόθη μετὰ ζήλου εἰς συλλογὴν ζώων σπανίων καὶ φυτῶν, καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὸν Λιννα̃ον τὴν περιγραφὴν αὐτῆς. Ἡ περιγραφὴ αὕτη ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν τίτλον "Τὸ μουσεῖον τοῦ βασιλέως Ἀδόλφου Φριδερίκου" εἰς τόμον ὀγκωδέστατον μετὰ 23 πινάκων σχήματος φύλλου. Τὸν ζῆλον τοῦτον συνεμερίζετο καὶ ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως, ἡ Λουΐζα Οὐλρίκη, ἀδελφὴ τοῦ μεγάλου Φριδερίκου τῆς Πρωσσίας Ἔκτοτε αἱ τιμαὶ ἀφθόνως συνεσωρεύοντο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἄλλοτε πτωχοῦ καὶ ἀσήμου φυσιοδίφου, ὅστις πολλαχόθεν ἐλάμβανεν ἐπανειλημμένας προσκλήσεις εἰς ξένα Πανεπιστήμα· ἀλλ' ὁ Λιννα̃ος οὐδεμίαν τῶν προσκλήσεων τούτων ἐδέχθη, θέλων, ὡς ἔλεγε, νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του. Οὕτω διδάσκων καὶ εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ καταγινόμενος ἔζησεν ὁ Λιννα̃ος μέχρι τοῦ ἔτους 1774, ὅτε ἐν μέσῳ παραδόσεώς τινος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ προσεβλήθη αἴφνης ὑπὸ ἀποπληξίας. Καὶ δὲν ὑπῆρξε μὲν τότε ἡ ἀποπληξία θανατηφόρος, ἀλλ' ὁ βίος του κατέστη ἀληθὲς βασανιστήριον. Ἐν ἔτει 1776 ἔγραφε πρὸς ἕνα φίλον του· "Χωλαίνω, δὲν δύναμαι νὰ περιπατήσω, ὁμιλῶ μετὰ δυσκολίας, δὲν ἀντιλαμβάνομαι καλῶς, δὲν ἔχω πλέον μνημονικόν, εἶμαι ἐλεεινός." Τέσσαρα ἔτη μετὰ ταῦτα, τῷ 1778 τῇ 10 Ἰανουαρίου ἀπήλλαξεν αὐτὸν τέλος ὁ θάνατος ἀπὸ βίου τοσοῦτον ἀφορήτου. Εἶχε τότε ἡλικίαν 70 ἐτῶν.

Ὡς ὅλοι οἱ μελετῶντες τὴν φύσιν ἦτο καὶ ὁ Λιννα̃ος φιλόσοφος καὶ ἐν ὥραις σχολῆς κατέγραφε τὰς διαφόρους ἐν τυπώσεις καὶ παρατηρήσεις του. Τὰς σημειώσεις του ταύτας ἄφησεν ὅλας μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱόν του μετὰ ἐμβριθοῦς εἰσαγωγῆς, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τεμάχιά τινα· "Τέκνον μου, εἰσῆλθες εἰς κόσμον, ὃν δὲν γνωρίζεις· ἐν αὐτῷ δὲν βλέπεις τὸν Κύριον, ἀλλὰ θαυμάζεις τὴν μεγαλοπρέπειάν του· τὰ ὡραιότερα ἄνθη περικυκλοῦνται ὑπὸ ζιζανίων καὶ ἀγρίων χόρτων. Ζῆθι ἀθώως· ὁ Θεὸς εἶναι παρών. — Εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὃν ξένη πεῖρα καθιστᾷ ἐσκεμμένον. — Ὁ ἄνθρωπος δύναται διὰ τῆς ἐλευθέρας θελήσεώς του ν' ἀποφύγῃ τὴν ἁμαρτίαν· οὕτω δὲ ἀποφεύγει καὶ τὴν τιμωρίαν, διότι ὁ Θεὸς οὕτω διωργάνωσε τὴν φύσιν, ὥστε ἡ τιμωρία καθίσταται ἄφευκτον πεπρωμένον διὰ τὸν ἄνθρωπον. — Ὅταν ἐπέρχεται ἡ δυστυχία, τὰ πάντα συντείνουσιν εἰς αὐτήν· πάντες γίνονται ἐχθροὶ τοῦ δυστυχοῦς. Ὅταν δὲ ἡ εὐτυχία ᾖναι χάρις τοῦ Θεοῦ, ὅλαι αἱ χεῖρες χρησιμεύουσιν εἰς ἀποτροπὴν τῆς δυστυχίας. — Τέλος δὲ ἄκουσον, τέκνον μου, τὰ ἑξῆς παραγγέλματά μου·

α'. Ἔσο βέβαιος ὅτι ὑπάρχει Θεός, ὅστις τὰ πάντα ἔπλασε, τὰ πάντα συντηρεῖ καὶ διευθύνει, ὅστις τὰ πάντα βλέπει καὶ ἀκούει.

β'. Μὴ λαμβάνεις τὸν Θεὸν εἰς μάρτυρα ἐπὶ ἀδίκου πράγματος.

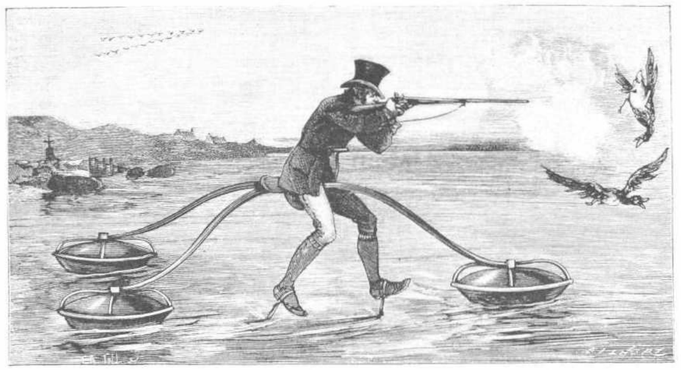

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΝ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ.

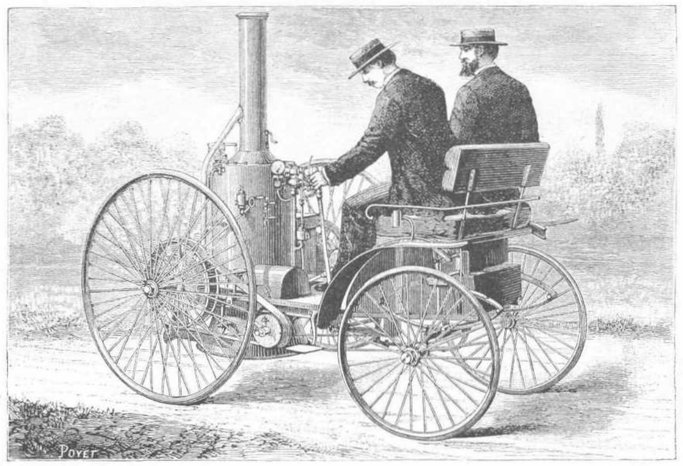

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΟΧΗΜΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΑΘΑΛΑΡΙΧΟΣ ΠΑΡΑ ΤΗι ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑι.

γ'. Ἔχε πρὸ ὀφθαλμῶν πάντοτε τὸν σκοπὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς φύσεως, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς καθ' ἑκάστην σὲ ὁδηγεῖ καὶ σὲ προφυλάττει.

δ'. Μὴ ἔσο ἀγνώμων.

ε'. Μὴ φονεύσῃς. Ὁ φόνος οὐδέποτε συγχωρεῖται.

στ'. Νὰ σέβεσαι τὰς γυναῖκας.

ζ'. Μὴ ζητεῖς ἀθέμιτα κέρδη.

η'. Ἔσο τίμιος, ὡς ἦσαν τίμιοι οἱ ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος· τίμιον ὅλοι σὲ ἀγαπῶσιν.

θ'. Μὴ ῥαδιουργεῖς πρὸς καταστροφὴν ἢ βλάβην ἄλλου.

ι'. Μὴ ζητεῖς νὰ θεμελιώσῃς τὴν εὐτυχίαν σου ἐπὶ δυστυχίᾳ ἄλλου.

Δέκα παραγγέλματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ὡς δέκα ἐντολαί!

ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΗΡΑΝ ΑΓΡΙΩΝ ΝΗΣΣΩΝ.

Κατὰ εἰκόνα τοῦ ἔτους 1823.

Τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο ποδήλατον ἐφευρέθη ἐν ἔτει 1822 ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐγενικεύθη κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ ἔτους ἐκείνου μεταξὺ τῶν θηρευτῶν τῶν ἀγρίων νησσῶν. Τὰ ἐπιτευχθέντα διὰ τοῦ ποδηλάτου τούτου ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν λίαν εὐχάριστα

καὶ αἱ δυστυχεῖς νῆσσαι ὑπέστησαν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς λίμναις δεινὴν καταστροφήν. Τὸ σύστημα τοῦ ποδηλάτου ἦτο λίαν ἔντεχνον· συνίστατο δὲ τοῦτο ἐκ τριῶν πλωτήρων ἐκ λευκοσιδήρου ἢ χαλκοῦ, χωρητικότητος 30—35 λιτρῶν. Οἱ πλωτῆρες οὗτοι, πεπληρωμένοι ἀέρος, συγκρατοῦνται διὰ σιδηρῶν κεκυρτωμένων στελέχων καὶ εἰς τὴν ἕνωσίν των σχηματίζουσιν εἶδος ἐφιππίου, οὗ ἐπιβαίνει ὁ θηρευτής. Εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ προσδένονται εἴδη μικρῶν κωπῶν, δι' ὧν κινεῖται ἐπὶ τῆς ἡσύχου τοῦ ὕδατος ἐπιφανείας. Σήμερον ὅτε τοσοῦτον ἀνεπτύχθησαν οἱ διάφοροι τρόποι τῆς ποδηλασίας, δὲν θὰ ἦτο κακὸν ἐὰν ἐφηρμόζετο πάλιν τὸ πλωτὸν ποδήλατον, τὸ ὁποῖον μεγάλως ἤθελε χρησιμεύει εἰς τοὺς κυνηγοὺς τῶν λιμνῶν.

Ὅτι ἐν γένει τὸ ποδήλατον δὲν εἶναι ἐφεύρεσις τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἤδη ἐν ἔτει 1818 ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Λουξεμβούργου ἐν Παρισίοις ὁ κόσμος διεσκέδαζε διὰ ποδηλάτων ξυλίνων, ἐχόντων δύο τροχούς, ὡς παρίσταται τοῦτο ἐν ἀρχαίῳ τινι πίνακι σωζομένῳ ἐν τῇ ἐθνικῇ τῶν Παρισίων Βιβλιοθήκῃ. Ἡ μόνη διαφορὰ ἦτο τότε ὅτι ἡ κίνησις τῶν ποδῶν ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ σήμερον γίνεται διὰ τῶν μεταλλίνων στροφίγγων, ὅπερ καθιστᾷ τὴν κίνησιν τοῦ ποδηλάτου καὶ ταχυτέραν καὶ ὁμαλωτέραν.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΟΧΗΜΑ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 180.)

Ὁ κόμης Διὼν ἐν Παρισίοις ἐφεῦρε νέον εἶδος ἀτμοκινήτου ὀχήματος, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν σήμερον. Τὸ ὄχημα τοῦτο ἔχει τὸ σχῆμα κοινῆς ἁμάξης μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὴν θέσιν τοῦ ἔμπροσθεν καθίσματος κατέχει ἡ ἀτμομηχανή. Ἡ προχώρησις ἢ ἡ ἐπίσχεσις ἐκτελοῦνται διὰ δύο μηχανημάτων ἐχόντων ἕνα μοχλόν, ὅστις εὑρίσκεται πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ ἁμαξηλάτου καὶ ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῶν δύο μεγάλων τροχῶν. Ἡ διάμετρος τῶν κυλίνδρων εἶναι 7 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ τὰ ἔμβολα 10. Ἡ ταχύτης εἶναι 40 χιλιομέτρων τὴν ὥραν, αἱ κινήσεις τοῦ ἐμβόλου 900 κατὰ λεπτὸν τῆς ὥρας. Αἱ διαστάσεις τοῦ ἀτμοκινήτου ὀχήματος εἶναι αἱ ἑξῆς· μῆκος 1.80 μ. διάστασις μεταξὺ τῶν τροχῶν ἀπὸ ἄξωνος εἰς ἄξωνα 1.60 μ. ὕψος τῆς ἕδρας ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους 0,90 μ. διάμετρος τῶν μεγάλων τροχῶν 1.20 μ., τῶν μικροτέρων 0.80 μ. Τὸ κυρίως ὄχημα ζυγίζει 130 χιλιόγραμμα· ὁ λέβης 180 χιλιόγρ. τὰ ἄλλα τμήματα τῆς μηχανῆς ὁμοῦ 50 χιλιόγρ. Ὀγδοήκοντα λίτραι ὕδατος καὶ 30 χιλιόγραμμα κόκ ἀρκοῦσι διὰ ὁρόμον 1½ ὥρας. Τὸ ὄχημα τοῦτο ὀλίγιστον μόνον προξενεῖ θόρυβον, οὐδόλως δὲ φαίνεται ὁ ἐκπεμπόμενος καπνός. Οἱ τροχοὶ περιβάλλονται διὰ λωρίδος ἐλαστικοῦ κόμμεως. Αἱ μέχρι τοῦδε γενόμεναι δοκιμαὶ ἀπέδειξαν τὸ πρακτικὸν τῆς νέας ἐφευρέσεως, ἥτις δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θέλει γείνει παραδεκτὴ εἰς πολλὰ μέρη, διότι ἡ τοιαύτη ἀτμοκίνητος ἅμαξα καὶ ταχύτερον τῶν συνήθων ἁμαξῶν τρέχει καὶ ἀπαλλάττεται τῶν τόσον πολυδαπάνων ἵππων. Ὁ χειρισμὸς τῆς μηχανῆς εἶναι τοσοῦτον εὔκολος, ὥστε δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἦναί τις μηχανικός, ὅπως ἐξοικειωθῇ πρὸς αὐτόν.

Η ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤ' ΑΥΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΕΣΤΩΤΑ.

Ὑπὸ Γρηγορίου Γώγου, Ἀρχιμανδρίτου, Λεσβίου.

(Συνέχεια.)

Μετὰ τὸν σύλλογον τοῦτον τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ὁ λίαν δημοτικὸς Σύλλογος τοῦ κλεινοῦ ποιητοῦ Petöfi ἔχει ὡσαύτως παλλὰ καὶ ἐκλεκτὰ μέλη· εἰς τακτικὰς συνεδριάσεις, δὶς τοῦ μηνός, συνέρχονται τὰ μέλη τῶν συλλόγων τούτων τῆς πόλεως εἰς ἐπὶ τούτῳ καθωρισμένας λαμπρὰς καὶ εὐρυχώρους αἰθούσας, ἔνθα ἀναγινώσκονται καὶ λόγοι κατάλληλοι, καὶ συζητοῦνται καὶ ἀποφασίζονται τὰ τὸν σύλλογον ἀφορῶντα. Τὴν δὲ παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, συνήθως, εἰς τὰς αἰθούσας ταύτας τῶν Συλλόγων, τίθεται τὸ λεγόμενον δένδρον τοῦ Χριστοῦ φέρον ἐπὶ τῶν κλάδων αὐτοῦ δῶρα προσφιλῆ εἰς τὰ μικρὰ παιδία, δῶρα τοῦ Χριστοῦ, ἅτινα μετὰ ὁλοκλήρου χειμερινῆς ἐνδυμασίας, τὸ προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου, ἐνώπιον τῶν διδασκάλων, διδασκαλισσῶν, γονέων καὶ πολλῶν ἄλλων, διανέμει μετὰ πατρικῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης εἰς τὰ περιξ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀγλαοκάρπου δένδρου ἱστάμενα καὶ ἀποκαραδοκοῦντα πτωχὰ καὶ ὀρφανά, κοράσια καὶ παιδία. Τὴν λίαν συγκινητικὴν καὶ ἱερὰν ταύτην τελετήν, ἣν εὐλογεῖ καὶ ἁγιάζει ἱερεὺς τοῦ Χριστοῦ παριστάμενος, ἐπισφραγίζει εὐχαριστήριον προσφώνημα μικροῦ ὀρφανοῦ καὶ μικρᾶς ὀρφανῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν· οἱ εὐαίσθητοι συγκινοῦνται καὶ δακρύουσιν εἰς τὰ εὐχαριστήρια ταῦτα λόγια τῶν μικρῶν καὶ φαιδρῶν ὀρφανῶν. Περὶ τὰ δισχίλια ὀρφανὰ καὶ ἄπορα παιδία μετέχουσι τῆς χαρμοσύνου ταύτης ἑορτῆς καὶ διανομῆς τῶν δώρων, ἅτινα φιλοδωρεῖ εἰς αὐτὰ ἡ Χριστιανικὴ εὐποιΐα καὶ ζῶσα πίστις τῶν εὐπόρων Χριστιανῶν, ἐν οἷς διακρίνονται ὁ βασιλεύς, ἡ βασίλισσα, ὁ τοῦ θρόνου διάδοχος, οἱ προΰχοντες τοῦ κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Βεβαίως καὶ διὰ τῶν μέσων τούτων ἐξευγενίζεται ὁ λαός, ἠθικοποιεῖται ἡ νεότης, στηρίζεται ἡ θρησκευτικὴ πίστις, καὶ ἡ παρομαρτοῦσα αὐτῇ κοινωνικὴ ἀρετή, ἧς ἄνευ ὁ ἄνθρωπος ἀποθηριοῦται, καὶ οὕτω προλαμβάνεται ἢ μετριάζεται τὸ ἔγκλημα, ὅπερ μετ' ἀνηκούστου θρασύτητος, ἀναισχυντίας καὶ ἀθεοφοβίας, ἤδη μάλιστα μυριοτρόπως λυμαίνεται τὴν πεπολιτισμένην ἀθρωπότητα!

Φιλανθρωπικὰ δὲ καταστήματα ὑπάρχουσιν ἐν Πέστῃ τὰ ἑπόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως καλῶς συντηρούμενα· α΄.) 3 μεγάλα νοσοκομεῖα, ἐν οἷς νοσηλεύονται καὶ θεραπεύονται δωρεὰν μετὰ πάσης ἐπιμελείας, ἀφθονίας καὶ ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας, ἄνδρες καὶ γυναῖκες παντὸς ἔθνους καὶ θρησκείας, ἄποροι καὶ πτωχοί· καὶ μάλιστα εἰς τὸ εὐρύτερον ἐξ αὐτῶν. Rochus-Spital καλούμενον τὸ 1798 ἐγκαινιασθὲν ὑπὸ τοῦ τότε Cardinal-Primas τῆς Οὐγγαρίας, πρίγκηπος Batthyanyi· περιέχει 38 αἰθούσας τῶν ἀσθενῶν, 10 κοιτῶνας διὰ τοὺς ἐπὶ πληρωμῇ νοσηλευομένους, καὶ 18 δωμάτια διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας, ὡς καὶ ἱερὰν Ἐκκλησίαν καὶ κῆπον ἀξιόλογον.

β΄.) 3 μέγιστα γηροκομεῖα ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, μὴ ἐχόντων ποῦ ἀλλαχοῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι, καὶ ἐνταῦθα, ὡς κατ' οἶκον, ὑπὸ τῆς πόλεως νοσηλευομένων καὶ ἀναπαυομένων, μέχρι τελευταίας αὐτῶν ἀναπνοῆς.

γ΄.) 2 ὀρφανοτροφεῖα νηπιακά, ἐν οἷς καὶ τὰ ἔκθατα βρέφη.

δ΄.) Νοσοκομεῖον πτωχῶν παιδίων καὶ κορασίων.

ε΄.) Τὸ Ἐλισαβέτειον ἐπιμελητήριον ὀρφανῶν παίδων καὶ κορασίων, εἰ ᾧ σπουδάζουσι γράμματα καὶ τέχνην, συντηρούμενον τῇ δαπάνῃ τῆς βασιλίσσης τῶν Ὀυγγρων Ἐλισάβετ, ἥτις πολλάκις μετὰ μητρικῆς στοργῆς ἐπισκέπτεται αὐτό, καὶ ἐπιμελεῖται αὐτοπροσώπως τὰ ὀρφανά της ἡ εὐγενὴς καὶ φιλόχριστος Ἄνασσα.

στ΄.) Τὸ Στεφανεῖον νοσοκομεῖον ἀπόρων καὶ πτωχῶν παιδίων, τῇ δαπάνῃ Στεφανίας τῆς συζύγου τοῦ διαδόχου Ῥοδόλφου, καὶ μελλούσης βασιλίσσης τῶν Ὀυγγρων, πρὸ διετίας οἰκοδομηθέν, καὶ ὑπ' αὐτῆς συντηρούμενον.

ζ΄.) Τὸ Ἰσραηλιτικὸν νοσοκομεῖον, τὸ 1805 καθιδρυθέν, καὶ τοὺς ἀπόρους Ἰσραηλίτας δωρεὰν νοσηλεῦον.

η΄.) Νοσοκομεῖον τῶν Λουθηρανῶν.

θ΄.) Νοσοκομεῖον τῶν Καλβινιστῶν.

ι΄.) Τὸ ἑλληνικὸν Γηροκομεῖον ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐντὸς τῆς αὐλῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας κείμενον, καὶ πρὸ 80 ἤδη ἐτῶν εὐπρεπῶς διατηρούμενον.

ια΄.) 3 ἰδιωτικὰ θεραπευτήρια, εἰς τὰ ὡραῖα προάστεια τῆς πόλεως κείμενα, ἐν οἷς ὁ πάσχων θεραπεύεται ἐπὶ ἀναλόγῳ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ πληρωμῇ.

ιβ΄.) 4 μικρὰ νοσοκομεῖα τῶν καθολικῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους (Soeurs de charité), ἐν οἷς ἐπὶ ἐλαχίστῃ πληρωμῇ νοσηλεύονται ἄριστα οἱ ἐνδεεῖς, καὶ ἅτινα συντηροῦσι τὸ πλεῖστον οἱ ἀρχιερεῖς τοῦ βασιλείου, ὧν ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔχει ἐτήσιον εἰσόδημα ἀπὸ τῶν ἀναπαλλοτριώτων κτημάτων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ὑπὲρ τὰς 900,000 φρ. ὧν καὶ ποιεῖται χρῆσιν ἐξαίρετον καὶ ἐπαινουμένην.

Τὰ ἱερὰ ταῦτα καταστήματα τῆς Χριστιανικῆς φιλανθρωπίας καὶ μάλιστα τὰ δημοτικά, μεγάλα καὶ λαμπρά, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὡραίων κήπων κείμενα, διατηρεῖ ὁ πλουσιώτατος δῆμος τῆς Βουδαπέστης, ὅστις ἐκ φόρων δημοτικῶν καὶ ἐξ ἄλλων προσόδων εἰσπράττων ἐτησίως περὶ τὰ 15 ἑκατομμύρια φρ., δαπανᾷ πάντα ταῦτα πρὸς συντήρησιν ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, καὶ πρὸς καλλωπισμὸν καὶ ἄλλας ἀνάγκας τῆς πόλεως. Σημειωτέον δὲ ἐνταῦθα, ὅτι ἐκτὸς τῶν προμνησθέντων βασιλικῶν τοῦ κράτους καὶ τῶν δημοτικῶν τῆς πόλεως ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ ἀξιόλογα τῆς αὐτῆς ἀποστολῆς καὶ λειτουργίας κοινωτικὰ λεγόμενα καταστήματα, ἅτινα καθίδρυσαν καὶ συντηροῦσιν αἱ ἐν Βουδαπέστῃ θρησκευτικαὶ καὶ ἐθνικαὶ κοινότητες τῶν καθολικῶν, τῶν διαμαρτυρουμένων, τῶν Ἰσραηλιτῶν, τῶν Ἑλλήνων, τῶν Σέρβων καὶ τῶν Ῥωμούνων.

Ναοὺμ Pozdas, Σέρβος ὀρθόδοξος, πρὸ τριακονταετίας ἐνταῦθα ἀποθιώσας, ἀφῆκε χρηματικὸν κληροδότημα εἰς τὸ δημαρχεῖον τῆς πόλεως, ὅπως ἐκ τοῦ τόκου αὐτοῦ ἐτησίως εἰς δύω μὲν χριστοήθεις καὶ εὐσεβεῖς ἀπόρους νεάνιδας δωροῦνται ὡς προῖξ, ἀνὰ δύω χιλ. φρ. εἰς ἑκάστην, εἰς δύω δὲ πάλιν νέους ἀμέμπτου διαγωγῆς καὶ χρήσιμον τέχνην καλῶς ἐκμαθόντας, ἀνὰ 5 χιλιάδ. φρ. εἰς ἕκαστον· ἡ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐκλογὴ τούτων γίγνεται μετὰ πολλὰς ἐρεύνας καὶ συστάσεις, ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἐν ᾗ τελεῖται εὐσεβῶς καὶ τὸ ἐτήσιον τοῦ εὐεργέτου τούτου μνημόσυνον.

Ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπέστατα δημόσια κτίρια κοσμοῦσι τὴν Πέστην καὶ διεγείρουσιν, ἀληθῶς, τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὰ ξένων· καὶ τοιαῦτα εἰσὶ α΄.) die städtische Redoute, τὸ πρυτανεῖον ἢ ὁ ξενών, ὡς εἰπεῖν, τῆς πόλεως,

[FAC-SIMILE COPY.]

Hawarden Castle
Dec. 22. 1882.

Sir

I have received today by the careful hands of your messenger the splendid casket, which your goodness has indeed given to present to me. The exceedingly and beauty of its construction in all its details indicate indeed not only splendour, but affection, and are deeply prized by me on that account. At the same time, had I been aware of your intention, I should have ventured to remonstrate; or at the least to pray that the material gift might at once be reduced to a twentieth or a fiftieth part of what it is. I know not will have to accept it; yet I am still less able to decline it, when I read the touching lines

of the accompanying address, in itself, an enough token, in which you have so closely associated my name with the history and destinies of your country

I am not vain enough to think that I have deserved any of the numerous acknowledgements which I have received, especially from Greeks, on completing half a century of Parliamentary life. Your over-estimate of my deeds ought rather to humble them to inflate me. But to have laboured, within the measure of justice, for the Greece of the future is one of my happiest political recollections: and to have been trained in a practical knowledge of the Greece of the past has largely contributed to whatever slender faculties I possess for serving my own country or my kind.

I earnestly thank you for your indulgent judgment, and for your too costly gifts and I have the honour to remain, Sir,

faithfully & obediently yours

W E Gladstone

S. Harpopulo Esq

ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως μακροῦ καὶ λαμπροῦ περιπάτου (Corso) κείμενον, θαῦμα ἰδέσθαι, διά τε τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, ἀνεγερθὲν τὸ 1850 τῇ δημοτικῇ δαπάνῃ 4 ἑκατομ. φρ. εἰς δὲ τὰς πολλὰς καὶ χρυσοκοσμήτους αὐτοῦ αἰθούσας, γίνονται δημόσιοι χοροί, καὶ ἐφεσπερίδες καὶ συναυλίαι, ἐπὶ σκοπῷ φιλανθρωπικῷ, ἀλλὰ καὶ συνεδριάζουσι πολλοὶ Σύλλογοι τῆς πόλεως, ἥτις ἀπὸ τῆς ἐκμισθώσεως τῶν ἐν αὐτῷ καὶ περὶ αὐτὸ καταστημάτων πορίζεται ἐτησίως 130 χιλιάδ. φρ.

β΄.) Das neue Hauptzollamt — τὸ κεντρικὸν Τελωνεῖον, οἰκοδόμημα παρὰ τὸν Δούναβιν μέγιστον καὶ καλλιτεχνικώτατον, πρὸ δεκαετίας ἀνεγερθέν, τῇ δαπάνῃ 6 ἑκατομ. φρ. Ἀτμάμαξαι ἀπὸ τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν τῆς Βουδαπέστης φέρουσιν ἐν αὐτῷ τὰ παντοῖα ἐμπορεύματα ἐσωτερικά τε καὶ ἐξωτερικά. Διὸ καὶ γέφυρα σιδηρᾶ κατεσκευάσθη, πρὸς τοῦτο καὶ μόνον, ἐπὶ τὸν Δούναβιν, τῇ δαπάνῃ 4 ἑκατομ. φρ. ὡς ἔγγιστα.

γ΄.) Τὸ Elevator, μεγίστη ἀποθήκη σιτηρῶν καὶ ἄλλων προϊόντων, ἐπὶ τὴν ὄχθην τοῦ Δουνάβεως, οὐ μακρὰν τοῦ κεντρικοῦ τελωνείου, πρὸ διετίας οἰκοδομηθεῖσα, τῇ δαπάνῃ 4 ἑκατ. φρ. ἔνθα ἀτμομηχαναὶ καταπληκτικαὶ ἀγγλικαί, λαμβάνουσιν ἀπὸ τῶν προσπελαζόντων σχεδιῶν (φορτηγίδων) καὶ πλοίων τὰ φορτία, καὶ ἀποθηκεύουσιν ἐν αὐτῇ.

δ΄.) Das städtische Schlachthaus. Τὸ σφαγεῖον τῆς πόλεως· ἐκτὸς αὐτῆς κείμενον, μέγιστον καὶ τεχνικώτατον οἰκοδόμημα, πρὸ δεκαετίας, τῇ δαπάνῃ 5 ἑκατομ. φρ. ἀνεγερθέν· ἐν αὐτῷ ἐσφάγησαν τὸ παρελθὸν ἔτος πρὸς χρῆσιν τῆς πόλεως 55,936 βόες, 65,266 μοσχάρια καὶ 47,772 πρόβατα καὶ ἀρνία. Ἡ δὲ πόλις ἔχει κέρδος καθαρὸν ἀπὸ τοῦ σφαγείου τούτου 250,000 φρ.

ε΄.) Budapester Centralbahnhof. Ὁ κεντρικὸς σταθμὸς τῶν σιδηροδρόμων· πρὸ ἑνὸς ἔτος οἰκοδομηθείς, τῇ δαπάνῃ 7 ἑκατομ. φρ. περίπου, καὶ διὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος αὐτοῦ διεγείρων τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἔκπληψιν τῶν κατὰ πρῶτον διερχομένων ξένων, ὡς εἶπον οἱ πρὸ μικροῦ ἐντεῦθεν διελθόντες βασιλεῖς τῆς Σερβίας καὶ Ῥουμανίας, πρὸ τὰς ἐν τῷ σταθμῷ ἀναμενούσας τὴν ἔλευσιν αὐτῶν πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἀρχάς· ὁ νέος οὗτος σταθμὸς συγκοινωνεῖ μετὰ τῶν δύο ἄλλων σιδηροδρομικῶν σταθμῶν τῆς Πέστης, ἐπίσης μεγαλοπρεπῶν, ὡς καὶ μετὰ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Βούδας, διὰ τῆς ἀπέναντι τοῦ κεντρικοῦ τελωνείου σιδηρᾶς γεφύρας τοῦ Δουνάβεως· ἐπὶ τῆς καλλιτέχνου καὶ διὰ συμβολικῶν παραστάσεων κεκοσμημένης αὐτοῦ προσόψεως, ἀναγινώσκονται τάδε οὐγγριστί· Magyar Kiralyi Allamvasutak — οὐγγρικοὶ βασιλικοὶ σιδηρόδρομοι τοῦ Κράτους· καὶ πρὸς τὰ δεξιά· I. Ferencz József Apostoli Király Disz uralkodása alatt, bevégeztetett. MDCCCXXXIV. — Ἐπὶ τῆς ἐνδόξου βασιλείας Φραγκίσκου Ἰωσήφ τοῦ Α΄., ἀποστολικοῦ βασιλέως, ἐπερατώθη. 1884.

στ΄.) Das königl. ungarische Opernhaus. Τὸ νέον θέατρον τοῦ μελοδράματος. Ἀπετελέσθη μετὰ ὀκταετῆ ἐργασίαν τὸ ἔτος τοῦτο μέγα καὶ πάγκαλον οἰκοδόμημα, τῇ δαπάνῃ 8 ἑκατ. φρ. ἅτινα προσήνεγκεν ὁ φιλόμουσος καὶ μεγαλόδωρος αὐτοκράτωρ καὶ βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας Φραγκίσκος Ἰωσὴφ ὁ Α΄. ὅθεν τὸν παρελθόντα Νοέμβριον εἰς τὰ ἐγκαίνια καὶ τὴν ἔναρξιν τοῦ νεοδμήτου τούτου θεάτρου, ἀρχομένης, ταυτοχρόνως, καὶ τῆς πρώτης ἐν αὐτῷ θεατρικῆς παραστάσεως, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τῶν μεγιστάνων τοῦ Κράτους, ὁ δήμαρχος τῆς Βουδαπέστης προσελθὼν ἐπὶ τὴν σκηνήν, διὰ καταλλήλου εὐχαριστηρίου προσφωνήματος, ἀνεκήρυξε τὸν τὴν δαπάνην χορηγήσαντα βασιλέα, κύριον καὶ ἰδιοκτήτην τοῦ θεάτρου, ἀλλ' ὁ βασιλεύς, ἀπὸ τοῦ χρυσοστολίστου αὐτοῦ θεωρείου, ἀπαντήσας βασιλικῶς πρὸς τοὺς λόγους τοῦ δημάρχου, ἐδωρήσατο τὸ βασιλικὸν θέατρον εἰς τὴν πόλιν, συνάμα δὲ καὶ διαρκῆ βασιλικὴν ἐτήσιον ἐπιχορηγίαν. Ζητωκραυγαὶ ἀπὸ μυρίων στομάτων ἐκάλυψαν τοὺς βασιλικοὺς τούτους λόγους, καὶ εὐθέως ἤρξατο ἡ πρώτη θεατρικὴ παράστασις. Οἱ εἰδήμονες λέγουσιν, ὅτι ὁ ἐσωτερικὸς πλουσιώτατος στολισμός, καὶ ἡ ἐν γένει ἐπιστημονικὴ διασκευὴ καὶ κατασκευὴ τοῦ θεάτρου τούτου, εἶναι μοναδική, καὶ οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ὑπάρχουσα. Ἐπὶ δὲ τῆς μεγαλοπρεπεστάτης προσόψεως ἀναγινώσκονται μόνον μεγάλοις Ἑλληνικοῖς καὶ χρυσοῖς γράμμασι τὰ ὀνόματα ταῦτα τῶν ἑλληνίδων Μουσῶν — Μελπομένη, Ἐρατώ, Τερψιχόρη, Θαλεία. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ θεάτρου τούτου, ὅπερ καλεῖται ἤδη οὐγγριστὶ Magyar Kiralyi Operahaz — οὐγγρικὸν βασιλικὸν θέατρον τοῦ μελοδράματος — ὑπάρχουσιν ἐν Πέστῃ τρία ἄλλα μεγάλα καὶ λαμπρὰ θέατρα. Τὸ Οὐγγρικὸν ἐθνικόν. Τὸ θέατρον τοῦ λαοῦ καὶ τὸ Γερμανικὸν θέατρον.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΑΙ ΑΓΟΡΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 184.)

Μέρος οὐσιῶδες πάσης πόλεως ἢ κωμοπόλεως εἶναι ἡ ἀγορά, ἐν ᾗ πωλοῦνται τὰ ἐδώδιμα. Ὁ ἄνθρωπος, ὅπου γῆς εὑρίσκεται, ἔχει ἀνάγκην τροφῆς· διὸ καὶ ἀνέκαθεν μεγάλη κατεβάλλετο πάντοτε φροντὶς πρὸς καταρτισμὸν ἀγορᾶς, ἤτοι μέρους, ἐν ᾧ οἱ προσερχόμενοι εὕρισκον τὰ πρὸς τροφὴν αὐτῶν ἀναγκαῖα. Ἑκατομμύρια ὅλα δαπανῶνται σήμερον διὰ τὰς ἀγοράς, καὶ ἡ μία τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης ἁμιλλᾶται πρὸς τὴν ἄλλην, τίς νὰ καταρτίσῃ καλλιτέραν, εὐρυχωροτέραν, κομψοτέραν καὶ μεγαλοπρεπεστέραν ἀγοράν. Ἡμεῖς λαμβάνοντες σήμερον ἀφορμὴν ἐκ τῆς παρατεθειμένης εἰκόνος, ἥτις παριστᾷ μαγαζεῖον ἐδωδίμων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥώμῃ, θέλομεν ἀναφέρει ὀλίγα τινὰ περὶ ἀρχαίων ἀγορῶν, αἵτινες οὐκ ὀλίγην εἶχον σπουδαιότητα ἐν τῷ καθημερινῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ.

Καὶ πρῶτον μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Γέρων κιθαρῳδὸς περικυκλοῦται ὑπὸ πλήθους ζωηρῶν καὶ εὐθύμων Ἀθηναίων· παρ' αὐτὸν κάθηται τρυφερὰ νεᾶνις, κρατοῦσα δίσκον, ἐν ᾧ ῥίπτουσιν οἱ ἀκροαταὶ μικρὰ νομίσματα, φιλοδωρήματα τῷ γέροντι ἀοιδῷ. Αἴφνης κρούεται κώδων — πάντες σπεύδουσι πρὸς τὸ μέρος, ἐν ᾧ πωλοῦνται οἱ ἰχθῦς. Εἷς μόνος ἐκ τῶν ἀκροατῶν ἔμεινε παρὰ τῷ κιθαρῳδῷ, ὅστις τὸν εὐχαριστεῖ ὅτι ἐπροτίμησε τὸ ᾆσμά του τῶν ἰχθύων. "Πῶς; ἀναφωνεῖ ὁ ἀκροατής, ὅστις ἦτο κωφός· ὁ κώδων διὰ τοὺς ἰχθῦς ἐσήμαινε;" Καὶ οὗτος ἐσπευσμένως τρέχει πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ταῦτα διηγεῖται ἡμῖν ὁ Στράβων. Ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου ἐπεισοδίου φαίνεται πόσην ὑπόληψιν ἔχαιρε τὸ ἰχθυοπωλεῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίοις. Καὶ πράγματι οἱ ἰχθῦς ἦσαν ἐν Ἀθήναις τροφὴ ἀγαπητή, ἰδίως παρὰ τῷ λαῷ διὰ τὸ εὔωνον αὐτῆς. Οἱ πλούσιοι ἐπροτίμων κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ κρέας, διότι ἐκ τοῦ Ὁμήρου μανθάνομεν ὅτι οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ ἔτρωγον μόνον βόειον, πρόβειον καὶ χοίρειον κρέας. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μενελάου μόνον ἀφ' οὗ εἶχον ἐξαντλήσει τὸ κρέας ἐλάμβανον εἰς χεῖρας τὰ δίκτυα ὅπως ἁλιεύσωσιν ἰχθῦς. Τὰ λαχανικὰ καὶ ὀπωρικὰ παρ' Ὁμήρῳ δὲν ἦσαν πολὺ ἄφθονα· κύαμοι, ἐρέβινθοι, σῦκα, ἐλαῖαι, ἀχλάδες καὶ μῆλα ἦσαν τὰ συνηθέστερα. Ὁ τυρὸς ἦτο συνήθης, ἀλλὰ τὸ βούτυρον εἰσήχθη μόνον εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ, ἴσως διὰ τῶν Κελτῶν καὶ Σκυθῶν· καὶ τοῦτο πιθανὸν διότι τὸ βούτυρον ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις δυσκολώτερον διατηρεῖται. Ἐν γένει δὲ ἡ τροφὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἦτο ἁπλῆ καὶ λιτή· μόνον οἱ Βοιωτοὶ εἶχον τὴν ψήμην λαιμάργων. Ἡ βοιωτικὴ πεῖνα ἦτο παροιμιώδης, καὶ ὁ Εὔβουλος λέγει· "Ἐν Θήβαις κάθηνται οἱ ἄνθρωποι νυχθημερὸν παρὰ τὴν τράπεζαν." Οἱ Ἀθηναῖοι, ἄνθρωποι λεπτοτέρας φύσεως, εἶχον καὶ τὰ φαγητά των λεπτότερα καὶ ἠγάπων τὰ καλῶς παρεσκευασμένα ἐδέσματα. Ἔτρωγον κατὰ προτίμησιν λαγῴους καὶ κίχλας· ὁ ψητὸς λαγῴος ἐθεωρεῖτο τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς μαγειρικῆς. Τὰ γλυκίσματα εἶναι ἐφεύρεσις θεσσαλική, ἥτις εἰσαχθεῖσα καὶ ἐν Ἀθήναις εὐκόλως διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα.

Παροιμιώδης ἦτο ἡ λιτότης τῶν Σπαρτιατῶν, παρ' οἷς οἱ ἄνδρες δὲν ἔτρωγον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ των, ἀλλ' ἐν δημοσίοις καταστήμασι· γνωστὸς εἶναι ὁ μέλας ζωμὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις εἶχε μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὴν συνήθη τροφὴν τῶν πειρατῶν τοῦ μεξικανικοῦ κόλπου κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα. Ἀλλ' οἱ Σπαρτιᾶται ἔτρωγον καὶ τυρόν, ἐλαίας καὶ ὀπώρας. Συβαρίτης τις, ἐλθὼν εἰς Σπάρτην καὶ παρακαθήσας εἰς γεῦμα, εἶπεν ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὸ ἀτρόμητον τῶν Σπαρτιατῶν, "διότι μετὰ σπαρτιατικὸν γεῦμα ὁ θάνατος εἶναι ἀληθὴς σωτηρία!" Ἡ ἑλληνικὴ μαγειρικὴ καὶ μετὰ τὴν παρακμὴν τῆς Ἑλλάδος δὲν μετεβλήθη οὐσιωδῶς, καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν μαγειρικὴν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, διετηρήθη μέχρι σήμερον ἀρκούντως ἁπλῆ καὶ λιτή, τοὐλάχιστον ἐν παῖς ἐπαρχίαις ἡμῶν.

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι ἦσαν κατ' ἀρχὰς λιτοὶ περὶ τὴν διαιτάν των. Νόμοι αὐστηροὶ ἀπηγόρευον τὴν τῆς τραπέζης πολυτέλειαν, καὶ κατὰ τὸν γ΄. πρ. Χρ. αἰῶνα εἷς τῶν γερουσιαστῶν, καταμηνυθεὶς ὅτι εἶχεν ἀργυρᾶ σκεύη τραπέζης ὑπερβαίνοντα κατὰ τὸ βάρος τὰς τρεῖς λίβρας, ἀπεβλήθη τῆς γερουσίας. Πρὸς ἀποτροπὴν τῆς πολυτελείας τῶν φαγητῶν ἀπηγορεύετο ἡ χρῆσις ἰχθύων ἄνευ λεπίων καὶ ἰδίως ἐγχέλεων, ὡς καὶ ὀρνίθων καὶ νέων χοίρων. Τὸ σύνηθες γεῦμα τοῦ λαοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις συνίστατο ἐκ πάλτου ἐξ ἀλεύρου (μποπότας = puls). Ὁ ἄρτος ἦτο ἄγνωστος, καὶ τὸ κρέας σπάνιον· ἐκ δὲ τῶν ὀσπρίων ἐπωλοῦντο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς κύαμοι, ἐρέβινθοι, ὡς καὶ διάφορα εἴδη λαχάνων βεβρασμένων, καὶ κρόμμυα.

Βραδύτερον ὅμως κατέστη ἡ ῥωμαϊκὴ τράπεζα πολυτελεστέρα. Πότε; εἶναι ἄγνωστον. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ πολυτέλεια αὕτη εἰσήχθη ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀφ' οὗ οἱ Ῥωμαῖοι κατέκτησαν τὰς χώρας ταύτας, δηλ. κατὰ τὸν β΄. μ. Χρ. αἰῶνα. "Τότε, λέγει ὁ Λίβιος, ὁ μάγειρος, ὅστις παρὰ τοῖς ἡμετέροις προγόνοις ἦτο δοῦλος, ἤρξατο λαμβάνων σημασίαν σπουδαίου προσώπου καὶ ἡ ἐργασία τοῦ ὑπηρέτου ἐγένετο τέχνη καὶ ἐπάγγελμα." Ὁ Κάτων μέμφεται τῶν Ῥωμαίων, ὅτι πληρό-

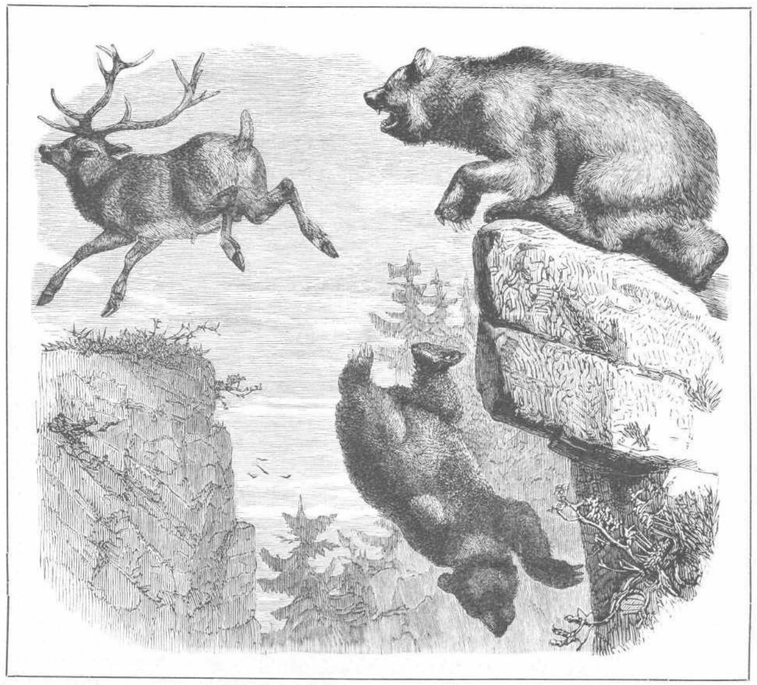

ΑΡΚΤΟΙ ΚΑΙ ΕΛΑΦΟΣ.

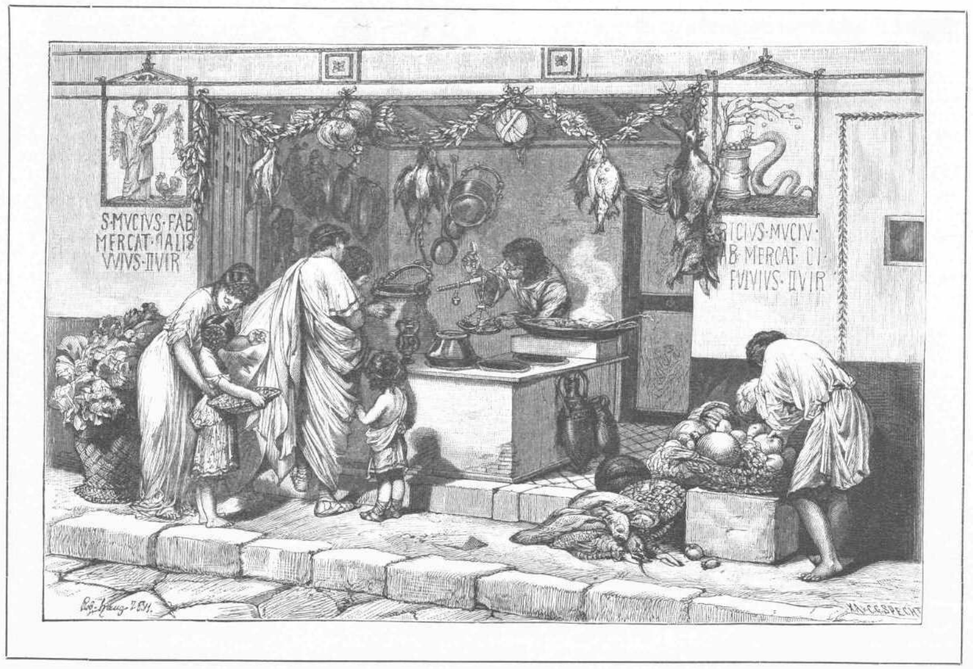

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΝ ΤΗι ΑΡΧΑΙΑι ΡΩΜΗι.

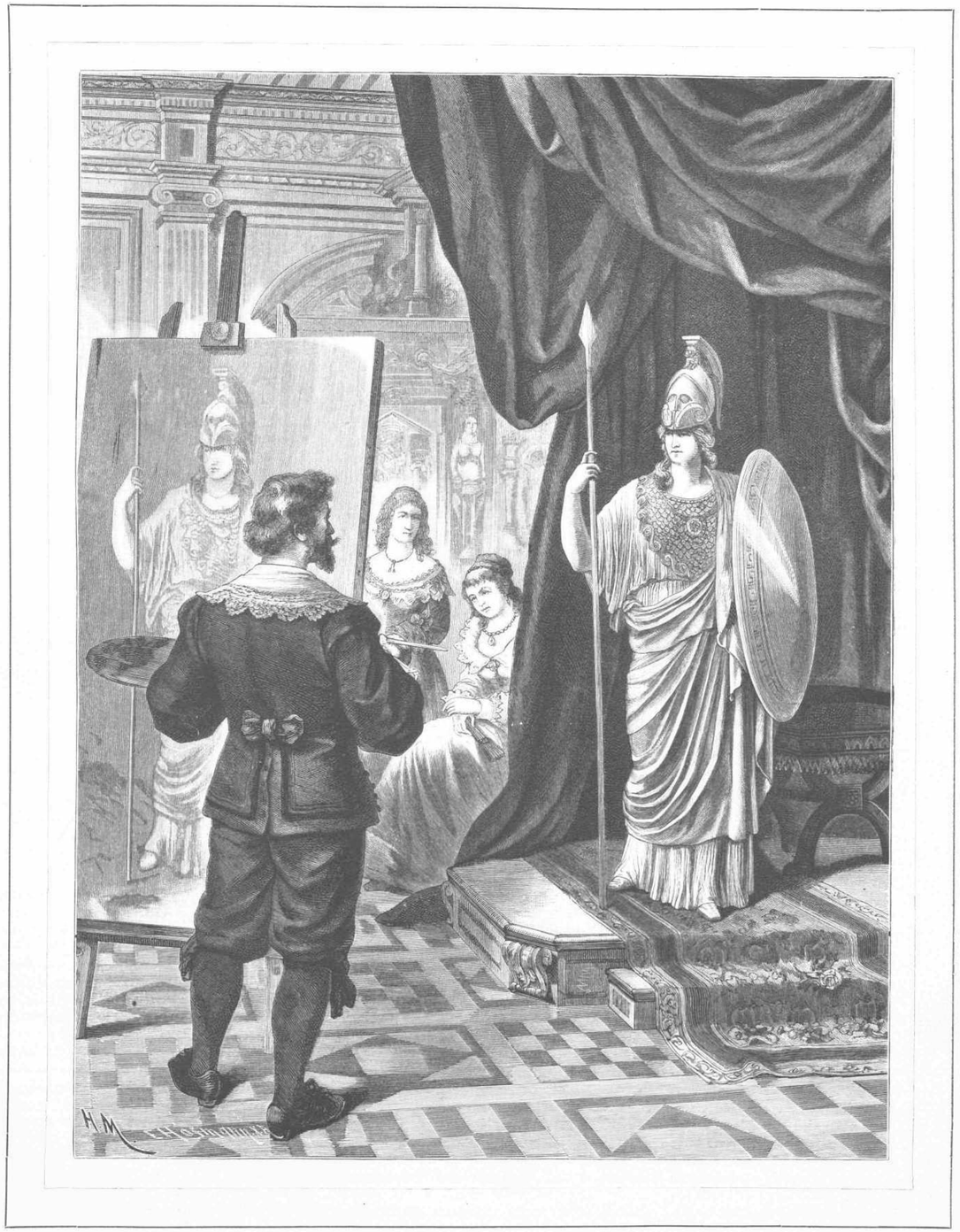

Ο ΡΟΥΒΕΝΣ ΑΠΕΙΚΟΝΙΖΩΝ ΤΗΝ ΜΑΡΙΑΝ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ ΩΣ ΑΘΗΝΑΝ.

νουσιν ἁδρότερον μάγειρον ἵππου πολεμικοῦ. Γνωστὸν δὲ εἶναι ὅτι ἐν ἀρχῇ τῆς αὐτοκρατορίας ἱκανὸς ζαχαροπλάστης (δοῦλος) ἠγοράζετο ἀντὶ 100 χιλ. σεστερτίων (ἤτοι περίπου 22 χιλ. δραχμῶν). Ἐν Ἀμερικῇ ὁ ἱκανώτερος δοῦλος σπανίως ἠγοράζετο εἰς τιμὴν ἀνωτέραν τῶν 6 χιλ. φράγκων. Βαθμηδὸν ἡ πολυτέλεια τῶν ἐδεσμάτων ἐν Ῥώμῃ ἐγενικεύθη, καὶ ἰδίως ἐν ἡμέραις ἑορτασίμοις. Κατὰ τὸν Σενέκαν συμπόσιον ἐπίσημον ἀπῄτει πολλάκις δαπάνην 30 χιλ. σεστ. (10 χιλ. δραχμῶν). Ὁ Τριμαλχίων, διάσημος διὰ τὴν περὶ τὰ συμπόσια πολυτέλειαν Ῥωμαῖος, ἔλεγε περὶ τοῦ μαγείρου του· "Τίς δύναται νὰ φαντασθῇ ἱκανώτερον ἄνθρωπον τοῦ μαγείρου μου; Οὗτος ἐκ χοιρείου κρέατος κατασκευάζει ἰχθύν, ἐκ χοιρομηρίου περιστερὰν καὶ ἐκ βοείων ποδῶν ὄρνιθα." Περὶ τῆς μανίας τῶν πλουσίων ἐδεσμάτων λέγει ὁ Ὁράτιος. "Ἐν Ῥώμῃ προτιμῶσι ταὼν ὄρνιθος, ὡς νὰ ἐτρώγοντο τὰ πτερά, καὶ τοῦτο, μόνον διότι τοῦ ταὼ ἡ τιμὴ εἶναι μεγαλειτέρα τῆς τιμῆς ὄρνιθος.

Παρὰ ἀρχαίοις συγγραφεῦσι σώζονται κατάλογοι φαγητῶν, οἵτινες παρέχουσιν ἰδέαν ἀρκούντως σαφῆ περὶ τῆς πολυτελείας τῆς ῥωμαϊκῆς τραπέζης. Ἐνταῦθα ἀναφέρομεν ἕνα τοιοῦτον κατάλογον (menu). Ὁ Μέτελλος Πῖος, πενθερὸς τοῦ Πομπηΐου, ἀναγορευθεὶς ἀρχιερεὺς (pontifex maximus) παρέθεσε κατὰ τὸν Μακρόβιον τὸ ἑξῆς γεῦμα· Ἐν ἀρχῇ gestatio, ἤτοι ὀρεκτικὰ διάφορα, ὄστρακα, μικρὰ πτηνά, ὀρνίθια καὶ σπαράγγια· ἤρχετο κατόπιν καρύκευμα ἐξ ὀστρειδίων· ἔπειτα σκολόπακες μετὰ σύκων, ἀγριόχοιρος ψητός, ὄρνιθες· μετὰ τοῦτο κεφαλὴ χοίρου, καρύκευμα ἀπὸ στῆθος χοίρου, ψηταὶ νῆσσαι, λαγωὸς ψητὸς καὶ ὄρνιθες πάλιν ψηταί. Τέλος διάφορα γλυκίσματα. Εἰς τὸ γεῦμα τοῦτο παρεκάθησαν ἐννέα ἱερεῖς, δύο δέσποιναι, συγγενεῖς τοῦ ἀρχιερέως καὶ τέσσαρες ἑστιάδες παρθένοι. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πλούσιον τοῦτο συμπόσιον ἀναγράφομεν ἐνταῦθα τὴν πρόσκλησιν Ῥωμαίου σατυρικοῦ ποιητοῦ πρὸς φίλον του. "Ἐὰν σήμερον δὲν γεύεσαι εὐχαρίστως μόνος, ἐλθὲ νὰ πάθῃς παρ' ἐμοὶ ἐκ πείνης· θὰ εὕρῃς σαλάταν, ὠὰ καὶ ἰχθύν, θὰ εὕρῃς καὶ ἀλλάντα καὶ εἰς τὸ τέλος σταφυλὰς καὶ ἀχλάδια καὶ κάστανα ἐκ Νεαπόλεως". Ἑτέρα πρόσκλησις λέγει· "Ἐλθὲ νὰ συμφάγωμεν· ἔχομεν χοιρομήριον, τὸ ὁποῖον ἤδη εἰς τρία γεύματα παρετέθη."

Ἡ Ῥώμη, πόλις πλουσία καὶ κοσμοκράτειρα. εἶχεν ἐκτὸς τῶν ἀγορῶν καὶ πλεῖστα ὅσα μαγαζεῖα ἐδωδίμων, διότι αἱ ἀγοραὶ δὲν ἐπήρκουν νὰ διαθρέψωσι τοσοῦτον πληθυσμόν. Ἐν ἑκάστῃ ὁδῷ, καὶ ἐν ταῖς στενοτέραις ἀκόμη, ὑπῆρχον παντοπωλεῖα καὶ μαγαζεῖα, ἐν οἷς ἐξετίθεντο τὴν πρωΐαν τὰ διάφορα τρόφιμα. Τὰ τρόφιμα εἰσήγοντο λίαν πρωῒ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν Ῥώμῃ ἐκ τριῶν διαφόρων διευθύνσεων, ἐκ βορρᾶ διὰ τῆς ὁδοῦ Φλαμινίνης, ἐκ νότου διὰ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ, καὶ ἐξ Ὠστίας, τοῦ λιμένος τῆς Ῥώμης, ὅθεν μετεφέροντο τὰ φορτεῖα τῶν ἰχθύων. Μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἤρχιζον συρρέοντες οἱ κάτοικοι εἰς τὰς ἀγορὰς πρὸς προμήθειαν τῶν ἀναγκαιούντων, καὶ μέχρι μεσημβρίας τὰ μαγαζεῖα σχεδὸν ἐκενοῦντο, καθότι ἐν τῷ θερμῷ ἐκείνῳ κλίματι δυσκόλως διετηροῦντο ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὰ κρέατα καὶ τὰ λαχανικά. Ἐν τοῖς μαγαζείοις ἐπωλοῦντο ἐκτὸς τῶν τροφίμων καὶ φάρμακα. Τοῦτο δηλοῖ ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ μαγαζείου ἐν τῇ εἰκόνι ἡμῶν παριστώμενος ὄφις. Ἰδέαν σαφῆ περὶ τῶν ῥωμαϊκῶν τούτων παντοπωλείων λαμβάνει τις ἐπισκεπτόμενος τὴν Πομπηΐαν, ὅπου εὑρέθησαν πολλὰ μαγαζεῖα, ἀρτοποιεῖα καὶ ἄλλα καταστήματα, τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως ἦσαν ὅμοια πρὸς τὰ ἐν Ῥώμῃ. Ἐν αὐτοῖς βλέπει τις καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὸ μέρος ὅπου ἵστατο ὁ παντοπώλης καὶ τὴν παρὰ τὸ πεζοδρόμιον ὑψηλοτέραν βαθμίδα, ὅπου ἵσταντο οἱ προσερχόμενοι ἀγορασταί.

ΑΡΚΤΟΙ ΚΑΙ ΕΛΑΦΟΣ.

Μῦθος.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 184.)

Δύο ἄρκτοι εἶδον ἡμέραν τινὰ ἔλαφον βόσκουσαν εἰς ἀπόστασίν τινα. Συνέλαβον ἀμέσως τὴν ἰδέαν νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῆς εὐπροσδέκτου λείας, ἐσκέφθησαν ὅμως ὅτι ἂν σπεύσωσι κατ' αὐτῆς, ἡ ἔλαφος ταχυτέρα θὰ διέφευγεν· ἐπομένως τῇ ἐφώναξαν μακρόθεν νὰ σταθῇ ὅπως συνάψωσι φιλίαν καὶ συνεταιρισμόν. Ἡ ἔλαφος ἐνόησεν ὅτι ἐν τοιούτῳ συνεταιρισμῷ διέτρεχε κίνδυνον νὰ κατασπαραχθῇ ὑπὸ τῶν συντρόφων, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀποφύγῃ τοιαύτην ἐπικίνδυνον δι' αὐτὴν προσέγγισιν. Εἶπε λοιπὸν μακρόθεν πρὸς τὰς ἄρκτους ὅτι γνωρίζει μέρος ἥσυχον, ἐν ᾧ ἠδύναντο ἐν ὅλῃ τῇ ἀνέσει νὰ συζητήσωσι τὴν ὑπόθεσιν καὶ νὰ θέσωσι τὰς βάσεις τοῦ νέου συνεταιρισμοῦ. Αἱ ἄρκτοι ἀσμένως ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν ἀναλογιζόμεναι ἤδη τὸ λουκούλλιον γεῦμά των, καὶ εἶπον εἰς τὴν ἔλαφον νὰ τὰς ὁδηγήσῃ. Ἡ ἔλαφος, ἥτις καλῶς ἐγίνωσκε τὴν χώραν, ἤρξατο προπορευομένη ἐλαφρῶς καὶ αἱ ἄρκτοι μὲ τὸ βαρὺ των βῆμα τὴν ἠκολούθουν ἐν σιωπῇ. Φθάσασα ἡ ἔλαφος εἰς μέρος βραχῶδες ἔνευσεν ὅτι θ' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου βράχου, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον εὑρίσκετο. Μετὰ κόπου αἱ ἄρκτοι ἐπεχείρησαν τὴν ἀνάβασιν. Κάτωθεν τοῦ βράχου ἔχαινεν ἀποτόμως βαθὺς καὶ σκοτεινὸς κρημνός, πέραν δὲ τοῦ κρημνοῦ εὑρίσκετο ἕτερος βράχος ἐπίσης ἀπότομος, ἀλλὰ ταπεινότερος. Ἅμα ἡ ἔλαφος εἶδε πλησιαζούσας τὰς ἄρκτους, ὧν οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ἤδη ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τῆς λείας, δι' ἑνὸς ἅλματος εὑρέθη ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι βράχου. Μία τῶν ἄρκτων, ἡ τολμηροτέρα, ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ τὴν ἔλαφον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βράχον κατεκρημνίσθη εἰς τὸ ζοφερὸν βάραθρον, ἐν ᾧ συνετρίβει κατὰ τῶν πετρῶν. Ἡ ἄλλη ἄρκτος ἰδοῦσα τὸ πάθημα τῆς συντρόφου ἔστη ἐπὶ τοῦ βράχου ὡς ἀπολελιθωμένη Τότε ἡ ἔλαφος στραφεῖσα πρὸς αὐτὴν καὶ ἀνακαγχάσασα, τῇ εἶπε μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας· "Δὲν ὑπερισχύει πάντοτε τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου!"

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΜΑΡΙΑ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

ΩΣ ΑΘΗΝΑ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 185.)

Ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων, βασίλισσα τῆς Γαλλίας, ἦτο μία τῶν μεγαλοπρεπεστέρων ἀνασσῶν τῆς Γαλλίας. Αὐτὴ εἶναι ἡ συλλαβοῦσα τὴν ἰδέαν νὰ κοσμήσῃ τὸ ὑπ' αὐτῆς ἀνεγερθὲν ἀνάκτορον τοῦ Λουξεμβούργου διὰ σειρᾶς εἰκόνων ἐκ τῆς συγχρόνου ἱστορίας, ἐν ᾗ, ὡς γνωστόν, ἡ ὑπερήφανος καὶ νουνεχὴς βασίλισσα προεξάρχει. Ἀλλὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ταύτης ἤθελε ν' ἀναθέσῃ εἰς καλλιτέχνην ἔξοχον, ὅπως αἱ εἰκόνες γίνωσιν ἀριστουργήματα. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ μέγας Ὀλλανδὸς ζωγράφος Πέτρος Παῦλος Ῥούβενς (γενν. τῷ 1577) ἦτο ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ τῆς δόξης του, ἐπικληθεὶς "ὁ βασιλεὺς τῶν ζωγράφων". Τοῦτον λοιπὸν προσεκάλεσεν ἡ φιλόμουσος βασίλισσα εἰς Παρισίους. Ὁ καλλιτέχνης, βέβαιος ὢν περὶ γενναίας τῶν κόπων του ἀμοιβῆς, προθύμως ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1621 ἐπὶ τέσσαρα συνεχῆ ἔτη διέμεινεν ἐν τῇ γαλλικῇ πρωτευούσῃ, προπαρασκευάζων τὰς λαμπρὰς εἰκόνας, αἵτινες μέχρι σήμερον κοσμοῦσι τὰς αἰθούσας τοῦ μουσείου τοῦ Λούβρου. Μεταξὺ τῶν εἰκόνων εἶναι καὶ μία, ἐν ᾗ παρίσταται ὁ ζωγράφος ἀπεικονίζων τὴν βασίλισσαν ὡς Ἀθηνᾶν. Τὴν εἰκόνα ταύτην δημοσιεύομεν σήμερον. Ἡ βασίλισσα Μαρία ἦτο τότε ἡλικίας 48 ἐτῶν, διετήρει ὅμως ἀκόμη τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημα καὶ τὰ ὡραῖα τοῦ προσώπου της χαρακτηριστικά. Ὁ Ῥούβενς εἰργάζετο ἐν μιᾷ τῶν εὐρυτέρων αἰθουσῶν τοῦ Λουξεμβούργου, παρὰ τὴν ὁποίαν τῷ παρεχωρήθησαν καὶ τὰ δωμάτια πρὸς κατοικίαν μὲ τὸν ἀνάλογον ἀριθμὸν ὑπηρετῶν. Καθ' ἑκάστην ἡ βασίλισσα, παρακολουθουμένη ὑπὸ τῶν Κυριῶν τῆς αὐλῆς της ἐπεσκέπτετο τὸν καλλιτέχνην ἐν τῷ ἐργοστασίῳ του, ὅπως ἴδῃ τὴν πρόοδον τῆς ἐργασίας του. Ἐκτὸς τῆς προκειμένης εἰκόνος ὁ Ῥούβενς ἐξετέλεσε καὶ τὰς ἑξῆς, ἀναφερομένας εἰς τὸν βίον τῆς ἀνάσσης· τὸν ἀρραβῶνά της μετὰ τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου τοῦ Δ'., τοὺς γάμους της ἐν Λουγδούνῳ τῇ 10 Δεκεμβρίου 1600, τὴν γέννησιν τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ'. ἐν Φονταινεβλὼ τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1601, τὴν στέψιν τῆς βασιλίσσης ἐν Ἁγίῳ Διονυσίῳ τῇ 13 Μαΐου 1610, καὶ τὴν ἀποθέωσιν τοῦ ἐν ἔτει 1610 (Μαΐου 14) δολοφονηθέντος βασιλέως Ἐρρίκου τοῦ Δ'., τοῦ συζύγου αὐτῆς. Βασιλικῶς ἀντήμειψεν ἡ βασίλισσα τὸν καλλιτέχνην ἅμα τῇ ἀποπερατώσει τῶν εἰκόνων του. Ὁ Ῥούβενς μέχρι τέλους τοῦ βίου του ἀνεκάλει ἐν τῇ μνήμῃ του τὰς ὡραίας ἡμέρας, ἃς διῆλθεν ἐν Παρισίοις, τιμώμενος καὶ θαυμαζόμενος.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ.

Διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικὸν ὑπὸ Ν. Γ. Μουσούρη.

Α'.

Οἱ ἔχοντες καλὸν μνημονικὸν ἐνθυμοῦνται βεβαίως ὅτι πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν ὑπῆρχεν ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Βουρδαλοῦ καὶ Ἁγίου Λαζάρου κατάστημα ὄψεως μετρίας ἐξωτερικῶς. Ἡ ἄνωθεν τῆς θύρας ἀνηρτημένη ἐπιγραφὴ ἐμαρτύρει τὴν πολυχρόνιον αὐτῆς ὕπαρξιν, ὡς φέρουσα ἐπὶ τῶν ἀλλοιωθέντων χρωμάτων τὰ ἴχνη πολυετοῦς πάλης κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ τῶν προσβολῶν τῆς βροχῆς. Τὸ μικρὸν τοῦτο ἐμπορικὸν κατάστημα διηύθυνον δύο ἀδελφαί, αἵτινες κατέστησαν παροιμιώδεις ἐν τῇ συνοικίᾳ ὡς παρέχουσαι περίεργον ἀντίθεσιν πρὸς τὸν τρόπον καὶ τὰς ἕξεις τοῦ παρισινοῦ βίου.

Ἡ Οὐρανία καὶ Σοφία Γιλβέρτη (οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ δύο ἀδελφαί) ἐκ Βρέσσης καταγόμεναι, εἶχον μετοικήσει εἰς Παρισίους ἐν καιρῷ τῆς ἀντιβασιλείας· ἐφαίνοντο δὲ ὡσεὶ οὐδέποτε μετέσχον τοῦ θείου δώρου τῆς νεότητος. Βλέπων τις ἀμφοτέρας ἠδύνατο νὰ ἐκλάβῃ αὐτὰς διδύμους, τοσοῦτον ὡμοίαζον ἀλλήλας. Ἡ κα-

τασκευὴ τοῦ προσώπου, ἡ γρυπὴ ῥίς, οἱ μικροὶ πλὴν ζωηροὶ αὐτῶν ὀφθαλμοί, τὸ ταπεινὸν μέτωπον, στεφόμενον ὑπὸ κόμης φαιᾶς, τὰ λεπτὰ χείλη καὶ τὸ πελιδνὸν τῆς ὄψεως ἦσαν τὰ κύρια ἀμφοτέρων χαρακτηριστικά. Διέφερον ὅμως ἀλλήλων κατὰ τὸ ἀνάστημα, διότι ἡ μὲν Σοφία ἦτο μικροῦ ἀναστήματος καὶ ὀλίγον κυρτή, ἡ δὲ Οὐρανία ἦτο ἰσχνὴ εὐθεῖα καὶ ὑψηλή, ὡς Ἰνδικὸς κάλαμος, πλὴν ἄχαρις. Οἱ χαρακτῆρές των συνεφώνουν πληρέστατα πρὸς τὸ σύνολον τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτῶν σχηματισμοῦ, διότι ἀμφότεραι εἶχον πάντα τὰ ἐλαττώματα, τὰ ἀποδιδόμενα δίκην κοσμητικῶν ἐπιθέτων εἰς τὰς παρακμαζούσας τὴν ἡλικίαν νεάνιδας. Καὶ πράγματι ἀμφότεραι αἱ ἀδελφαὶ ἦσαν κακότροποι, φειδωλαὶ μέχρι γλισχρότητος, μισοῦσαι τὰς διασκεδάσεις καὶ τὴν νεότητα. Πολλάκις ἤριζον σπουδαίως ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τεμαχίου νήματος, καὶ ἐνίοτε μέχρι προκεχωρηκυίας ὥρας τῆς νυκτὸς κατεγίνοντο εἰς ἐξακρίβωσιν μικροῦ λάθους δέκα λεπτῶν ἐν ταῖς ἡμερησίαις αὐτῶν ἐμπορικαῖς πράξεσιν.

Ἐν τούτοις τὸ κατάστημα, ὡς ἓν τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς συνοικίας, πολυάριθμον ἐκέκτητο πελατείαν καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις τῶν ἀδελφῶν Γιλβέρτη ηὐδοκίμουν θαυμασίως μεθ' ὅλας τὰς ἰδιοτρόπους αὐτῶν ἕξεις. Κατ' ἀρχὰς εἰργάζοντο λίαν προφυλακτικῶς, εἶτα ὅμως ἐξέτεινον τὰς ἐργασίας των εἰς κύκλον εὐρύτερον, οὐ μόνον προμηθεύουσαι πάντα τοῦ συρμοῦ τὰ εἴδη, ἀλλὰ καὶ πρῶται προσφέρουσαι εἰς τοὺς πελάτας αὐτῶν εἶδός τι κοσμημάτων τῆς Βρέσσης, σπανιωτάτων ἀκόμη ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ. Τὰ ἐλαττώματα τῶν δύο ἀδελφῶν ἐμετρίαζεν ἡ ἀκάματος αὐτῶν δραστηριότης καὶ ἡ αὐστηρὰ περὶ τὴν πώλησιν δικαιοσύνη· ἡ δὲ δυσμορφία καὶ φιλαργυρία των, αἵτινες διεφύλαττον αὐτὰς ἀπὸ παντὸς κινδύνου, συνέτεινον πρὸ παντὸς ἄλλου εἰς εὐόδωσιν τῶν ἐμπορικῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ φράσις· "Πηγαίνω τέλος πάντων εἰς τὰς ἀδελφὰς Γιλβέρτη· ἐκεῖ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀπατήσωσιν", εἶχε καταστῇ παροιμιώδης μεταξὺ τῶν οἰκοδεσποινῶν τῆς συνοικίας, διότι πᾶσαι ἐγνώριζον τὸ ἄκρον φιλοδίκαιον τῶν δύο ἀδελφῶν, αἵτινες οὐδέποτε ἐπέτρεπον εἰς τὰς ὑπαλλήλους των νὰ πωλῶσί τι εἰς ἀνωτέραν τιμὴν τῆς ὡρισμένης. Προσεφέροντο μετὰ προσπεποιημένης εὐγενείας ταῖς ἐπισκεπτομέναις αὐτάς· διὸ καὶ αἱ πλησίον οἰκοῦσαι γραῖαι, αἱ ἀρεσκόμεναι εἰς τὰς φλυαρίας, προσειλκύοντο ὡς διὰ μαγικῆς δυνάμεως πρὸς τὸ κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Γιλβέρτη, παρ' ὧν ἤκουον μετὰ πλείστου ἐνδιαφέροντος ἀτελευτήτους μωρολογίας περὶ τῶν συζυγικῶν διενέξεων τοῦ γείτονος παντοπώλου, περὶ τοῦ ἱματισμοῦ τῶν κυριῶν, τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν ἐν τῷ δευτέρῳ πατώματι κατοικοῦσαν ῥάπτριαν, περὶ τῶν καλλιτεχνικῶν ἀξιώσεων τῆς θυγατρὸς τοῦ θυρωροῦ, μαθητρίας τοῦ Ὠδείου, κ. τ. τ.

Μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1854 αἱ ἀδελφαὶ Γιλβέρτη, καίτοι εὐρυνθεισῶν τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν, ἐθεωροῦντο μικρέμποροι. Ἂν καὶ πρὸ ἱκανῶν ἐτῶν μετοικήσασαι εἰς Παρισίους δὲν εἶχον παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ῥεύματος τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ἐχρησιμοποίουν τὸ σῶμα καὶ τὰς χεῖράς των οὐχὶ πρὸς ἐπίδειξιν, ἀλλὰ πρὸς ἐργασίαν, ὅπερ τὰ μάλιστα συνέτεινεν ὅπως ἀναδείξῃ τὴν οἰκονομικήν των θέσιν ἀνθηράν. Πρὸς τούτοις ἔζων λιτῶς καὶ ἄνευ ἐπιδείξεων ἀρκούμεναι εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

Αἴφνης μεταξὺ τῶν οἰκειοτέρων πελατῶν τῶν ἀδελφῶν Γιλβέρτη διεδόθη ἡ εἴδησις, ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἐκ τῆς γενεθλίου αὐτῶν πόλεως ἡ ἀνεψιά των Φραγκίσκη Μασάρδη. Ἡ εἴδησις αὕτη ἐβεβαιώθη καὶ παρὰ τῶν δύο ἀδελφῶν, αἵτινες προσέθετον ὅτι θὰ δεχθῶσι τὴν ἀνεψιάν των οὐχὶ ἐκ συμφέροντος, ἀλλ' ἐκ φιλανθρωπίας τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὁ ἐξάδελφος αὐτῶν Σίμων, ὁ πατὴρ τῆς Φραγκίσκης καὶ πολυμελοῦς οἰκογενείας, ὑποστὰς τελευταίως σφοδρὰν τῆς τύχης προσβολὴν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν συντήρησιν τῶν τέκνων του, διενοήθη νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον αὐτῶν· διὸ καὶ παρεκάλεσε τὰς ἐξαδέλφας του νὰ δεχθῶσιν ἐν τῷ καταστήματι αὐτῶν τὴν κόρην του Φραγκίσκην.

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι συνήθως τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα οὐκ ὀλίγον ἐξεπλάγησαν ἰδόντες κατὰ πρῶτον τὴν Φραγκίσκην, διότι ἐνόμιζον ὅτι θὰ ὡμοίαζε κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ κατὰ τὸ πρόσωπον τὰς θείας της. Ἡ Φραγκίσκη ὅμως, ἂν καὶ ἁπλῆ χωρική, εἶχε θάλλουσαν νεότητα, ἐστεμμένην δι' ἡλικίας δεκαοκτὼ ἐτῶν, καὶ χαρακτηριστικὰ εὐγενῆ ὑπερτεροῦντα ἐν πολλοῖς τὰ τῶν δεσποινίδων τῆς εὐγενοῦς τάξεως. Καίτοι μετρίου ἀναστήματος εἶχε πρόσωπον κανονικὸν καὶ συμπαθέστατον, τρόπους δὲ εὐγενεῖς καὶ γλυκεῖς, δι' ὧν παρεῖχεν εἰς τὸ μελαγχολικὸν ἐκεῖνο κατάστημα τοσαύτην ζωὴν καὶ φαιδρότητα, ὥστε ἐὰν ὁ τραχὺς καὶ σοβαρὸς χαρακτὴρ τῶν θείων της δὲν προεφύλαττεν αὐτὴν πάσης κακῆς ὑπονοίας, ἐλαφρόνους τις θὰ ἐπίστευεν ὅτι αἱ ἀδελφαὶ Γιλβέρτη προσεκάλεσαν τὴν ἀνεψιάν των, ὅπως ἐπιδεικνύωσιν αὐτὴν ὡς ἀντικείμενον θαυμασμοῦ καὶ θελγήτρων . . .

Ὁ τὸ ἰδεῶδες θηρεύων καλλιτέχνης δὲν θὰ ἐξέλεγε βεβαίως ἕτερον πρότυπον, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ διαγράψῃ ἐπὶ ἀγνοτάτου προσώπου πάσας τὰς νεανικὰς χάριτας θελκτικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς φαιδρότητος. Ἡ Φραγκίσκη ἔχουσα μικρὰς πλὴν κανονικὰς χεῖρας, πόδας παιδικούς, κομψότατον καὶ εὐλύγιστον σῶμα, μεγάλους κυανοῦς ὀφθαλμούς, ὧν τὸ βλέμμα ὑπέκρυπτεν ἀπείρους ἀθῳότητος πόθους, καὶ στίλβουσαν καστανόχρουν κόμην, ἐφαίνετο θελκτικωτάτη· μάτην θὰ προσεπάθει τις νὰ παραβάλλῃ τις τὸ χαρίεν καὶ νεάζον αὐτῆς πρόσωπον πρὸς τὸ σκυθρωπὸν καὶ δυσειδὲς τῶν θείων της· οὐδεμία ταὐτότης αἰσθημάτων ὑπῆρχεν, οὐδεμία ἐξωτερικὴ ὁμοιότης. Βλέπων τις αὐτὴν περιεστοιχισμένην ὑπὸ τῶν σκυθρωπῶν ἐκείνων προσώπων ἠδύνατο κάλλιστα νὰ τὴν παρομοιάσῃ πρὸς περιστερὰν διαιτωμένην ἐντὸς φωλεᾶς ἱέρακος, ἢ πρὸς ῥόδον ἐν μέσῳ δέσμης σκολύμων! Ἡ μεγάλη αὕτη ἀντίθεσις τάχιστα παρετηρήθη ὑφ' ὅλων.

Αἱ ἀδελφαὶ Γιλβέρτη εἶχον ἐγκαταλείπει πρὸ τριακονταετίας περίπου τὴν γενέθλιον αὐτῶν κωμόπολιν καὶ κατὰ συνέπειαν ἐλάχιστα ἐγνώριζον περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐξαδέλφου αὐτῶν Σίμωνος. Ἔμαθον μόνον ἐκ φήμης ὅτι ἀπώλεσε τὴν σύζυγόν του, ἀφήσασαν αὐτῷ πέντε ὀρφανά, καὶ ὅτι τὴν χηρείαν του ἐπηκολούθησαν οἰκογενειακαὶ περιπέτειαι, ἀποτέλεσμα βεβαίως τῆς ἀσυνέτου αὐτοῦ διαγωγῆς. Εἰς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας του, εἶχεν ὁ Σίμων ἀναλάβει τὴν ἐργολαβίαν τῶν ταχυδρομικῶν ἁμαξῶν καθ' ὃν χρόνον ἤρξατο ἡ κατασκευὴ σιδηροδρόμου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐκείνῃ. Ἀπολέσας ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ταύτῃ καὶ τὰ ὑπολειπόμενα αὐτῷ χρήματα ἠναγκάσθη νὰ ὑποθηκεύσῃ προσοδοφόρα τινὰ κτήματα καὶ ἔκτοτε ἤρξατο ἡ εὐημερία τοῦ οἴκου του κλονιζομένη καὶ καταρρέουσα. Πολλοὶ φίλοι τότε συνεβούλευσαν αὐτὸν ν' ἀποστείλῃ τὴν Φραγκίσκην πρὸς τὰς ἐξαδέλφας του, ὅπως προετοιμάσῃ αὐτῇ μέλλον καλλίτερον διὰ τῆς ἐργασίας της, διότι αἱ ἀδελφαὶ Γιλβέρτη ἤθελον ἀγαπήσει αὐτὴν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἴσως προσλάβει αὐτὴν καὶ συνέταιρον. Ὁ Σίμων, καίτοι ἁπλοῦς χωρικός, ἐνόησε τὴν σπουδαιότητα τῆς συμβουλῆς καὶ ἐνήργησε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Τὸ φυσικὸν προαίσθημα, ὅπερ καθιστᾷ χωρικούς τινας ἀληθεῖς διπλωμάτας ὡς πρὸς τὴν διεκπεραίωσιν τῶν μικρῶν τοῦ κύκλου των ὑποθέσεων, ὑπηγόρευσε τῷ Σίμωνι νὰ φανερώσῃ μὲν τινὰς τῶν ἀρετῶν τῆς θυγατρός του, νὰ παραλείψῃ δὲ τὰ περὶ ὡραιότητος αὐτῆς, ἅτε γνωρίζων τὸ ἐπικίνδυνον πολλάκις τοῦ θείου τούτου δώρου. Διὸ ἀνέφερεν ἐν τῇ πρὸς τὰς ἐξαδέλφας του ἐπιστολῇ ὅτι ἡ Φραγκίσκη ἐφοίτησεν ἐπὶ διετίαν ἐν τῇ μονῇ τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ ὅτι διεκρίθη πάντοτε ἐπὶ κοσμιότητι καὶ ἐπιμελείᾳ· ὅτι ἐκέκτητο ἀρκετὰς γνώσεις ἀριθμητικῆς καὶ διπλογραφίας. χρήσιμα ὁμολογουμένως προσόντα διὰ τὸν κλάδον, ὃν προὐτίθετο ν' ἀκολουθήσῃ. Αἱ ἀδελφαὶ Γιλβέρτη, νομίζουσαι ὅτι ἡ πατρικὴ στοργὴ ἐξεθείαζε μόνον τὰς ἀρετὰς τῆς Φραγκίσκης, ἄλλως περὶ αὐτῆς ἐφρόνουν· ἐφαντάζοντο τὴν χωρικὴν ἀνεψιάν των ἔχουσαν χεῖρας χονδράς, πρόσωπον ἐρυθροῦν καὶ ἡλιοκαές, χαρακτῆρα ἀγροῖκον. Ὅθεν ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς των, ὅτε ἑσπέραν τινὰ ἡ Φραγκίσκ κατερχομένη τοῦ λεωφορείου πρὸ τῆς θύρας τοῦ καταστήματος ἤνοιξε ταχέως τὴν θύραν, καὶ ἐκφράζουσα τὴν χαράν της διὰ λεπτοῦ μειδιάματος ἔσπευσε νὰ περιπτυχθῇ τὰς θείας της λέγουσα·

— Δὲν μὲ γνωρίζετε; Εἶμαι ἡ ἀνεψιά σας Φραγκίσκη. Σᾶς προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου καὶ ζητῶ τὴν προστασίαν καὶ ἀγάπην σας.

Μετὰ προσπεποιημένης χαρᾶς ἐδέξαντο αὐτὴν ἀνταποδόσασαι αὐτῇ ψυχρὸν φίλημα. Ὁ ἁγνὸς καὶ ἀφελὴς οὗτος τρόπος ἀντὶ νὰ διεγείρῃ αἰσθήματα συμπαθείας καὶ ἀγάπης πρὸς αὐτήν, διήγειρε τοὐναντίον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μῖσος καὶ ἀπέχθειαν. Ἡ Φραγκίσκη ἐνόησεν ἐκ τῶν ἀνταλλαγέντων βλεμμάτων τὴν ἐντύπωσιν, ἣν παρήγαγεν ἡ παρουσία της, καὶ κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, θεωροῦσα ἑαυτὴν δυστυχῆ. Ἐφαντάσθη ἀμέσως ὅτι ἡ ψυχρὰ αὕτη δεξίωσις ἥκιστα εὐαρέστους θὰ ἔχῃ συνεπείας. Ἡ πλήρης τρυφερῶν αἰσθημάτων καρδία της ἔπαλλε σφοδρῶς ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἡ πρὸς τὰς θείας της ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις θέλει ἀμοιφθῇ διὰ ἀχαριστίας καὶ μίσους. Αἱ ἀδελφαὶ Γιλβέρτη ἀνεγνώρισαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ τῆς ἀνεψιᾶς των προτερήματα, καὶ ἀντὶ νὰ αἰσθανθῶσι μητρικὴν στοργὴν καὶ μέριμναν, ᾐσθάνθησαν ἀπέχθειαν καὶ ἀποστροφήν, ἥτις κατ' ἀρχὰς ὑποκρυπτομένη ἐξεδηλώθη κατόπιν διὰ προσβλητικῶν παρατηρήσεων καὶ βαναύσων ὕβρεων. Ἔφριττον ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι εἶχον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ των τοσοῦτον ὡραίαν ἀνεψιάν, ἣν πάντες ἐθαύμαζον, καὶ ὅτι κατὰ καθῆκον ὤφειλον νὰ προστατεύωσιν αὐτὴν ἐναντίον πάσης ἠθικῆς παρεκτροπῆς.

Ἄνωθεν τοῦ καταστήματος ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι κατῴκουν ἀμφότεραι αἱ ἀδελφαί. Ἡ Φραγκίσκη κατὰ τὴν πρώτην τῆς ἀφίξεώς της ὥραν, μόλις ὀλίγας μετὰ τῶν θείων της ἀνταλλάξασα λέξεις, ὡδηγήθη ὑπὸ τῆς πονηρᾶς Σοφίας εἰς τὸ ὑπερῷον, ἔνθα εἶχεν ὁρισθῇ ἡ κατοικία της ἐν πενιχρῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ ὑπῆρχον μόνον τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἔπιπλα.

— Ἅμα τοποθετήσῃς τὰ πράγματά σου, τῇ εἶπεν ἡ Σοφία ἐξερχομένη τοῦ δωματίου, νὰ κατέλθῃς εἰς τὸ μαγαζεῖον. Ἡμεῖς δὲν περιμένομεν ἐνταῦθα πριγκήπισσαν!

Ἡ Φραγκίσκη μείνασα μόνη ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς πτωχικῆς κλίνης της καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Κατατεθλιμμένη ἐπὶ τῇ ψυχρᾷ ταύτῃ ὑποδοχῇ μάτην ἀνεζήτει ἐν τῇ μνήμῃ της τὴν αἰτίαν. Εὐθὺς διεῖδε τὸ ἄπελπι καὶ ζοφερὸν μέλλον, ὅπερ ἡ τοιαύτη ψυχρὰ δεξίωσις προεμήνυεν. Ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἔπιπτε θῦμα ἀδιαλείπτων κακώσεων καὶ κοκοβούλων συκοφαντιῶν· ἐνόμιζεν ὅτι μικρὸν παρεκβαίνουσα τοῦ καθή-

κοντος θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς ἐγκληματίας, καὶ ὅτι ἡ ἐλαχίστη ἀπαρισκεψία της θὰ εἶχε θλιβερώτατα ἀποτελέσματα, ἅτινα ἤθελον ἴσως διαψεύσει πάσας τὰς ἐλπίδας της, Ἐν ᾧ τοιαῦται ἰδέαι μελαγχολικαὶ κατετάραττον τὸν νοῦν της, οἱ ὀφθαλμοί της, ὑγροὶ ἐκ τῶν δακρύων, περιεφέροντο ἐν τῷ δωματίῳ καὶ πρὸς τὸ παράθυρον. Ἡ φύσις ἐφαίνετο ὡσεὶ συμμεριζομένη τὴν θλῖψίν της· διὰ τοῦ μικροῦ παραθύρου ἐφαίνετο μικὸν μέρος οὐρανοῦ, κεκαλυμμένου ὑπὸ σκοτεινῶν νεφῶν· ἡ βροχὴ ἔπιπτε μετὰ κρότου ἀπαισίου ἐπὶ τῶν στεγασμάτων τῶν περὶ τὴ οἰκιῶν, οἱ δὲ περιστοιχίζοντες τὴν φυλακήν της καπναγωγοὶ ἀνέδιδον πυκνὸν καπνόν. Ἡ Φραγκίσκη, συνειθισμένη ν' ἀναπνέῃ τὸν καθαρὸν τῶν ὀρέων ἀέρα καὶ νὰ βλέπῃ εὐρὺν ἐνώπιόν της ὁρίζοντα, ἠσθάνετο μεμολυσμένην τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ ὑποσάθρου ἐκείνου δωματίου, οὗ οἱ τοῖχοι ἦσαν ὑγροὶ καὶ ἡ ὀροφὴ ἑτοιμόρροπος. Πολλάκις ἐν ἀπογνώσει διακειμένη ἠσθάνετο παραμυθίαν τινὰ νὰ κλείηται ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ καὶ νὰ παραδίδηται εἰς ὀνειροπολήσεις, ἃς ἡ νεανικὴ φαντασία τοσοῦτον ζωηρὰς προκαλεῖ.

Πρὸς ἀκριβεστέραν κατανόησιν τῆς μικρᾶς ταύτης ἱστορίας καὶ τῶν περιπετειῶν καὶ κακώσεων, ἃς ἡ Φραγκίσκη προησθάνετο ἤδη, ἀνάγκη νὰ διηγηθῶμεν ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ βίος αὐτῆς μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἄρχεται τὸ παρὸν διήγημα.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ.

Η ΙΝΔΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Ὑπὸ Π. Κ. Πρωΐου.

(Συνέχεια.)

Τὰ τέκνα σχηματίζουσιν οὐσιώδη κρίκον εἰς τὴν μεγάλην ἅλυσσον τοῦ οἰκιακοῦ κύκλου. Ὁπόταν εὑρίσκωνται εἰς τὴν παιδικήν των ἡλικίαν ἔχουσι συνήθως ὅλως ἰδιάζον πρόσωπον, ἐλαφρόχρουν ἐπιδερμίδα, ὑψηλὸν μέτωπον, πλῆρες νοημοσύνης, μεγάλους μέλαινας ὀφθαλμούς, καμπύλην ῥίνα, μικρὰ καὶ λεπτὰ χείλη καὶ μέλαιναν μαλακὴν κόμην. Ἡ ἐλαφρὰ χροιὰ τοῦ προσώπου των καθίσταται βαθυτέρα, καθόσον ἐκτίθενται εἰς τὸν ἥλιον κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῶν ἡλικίαν. Τὸ τέκνον ἀναπτύσσεται ὑπὸ τὴν ἄμεσον φροντίδα τῶν γονέων αὐτοῦ καὶ μεταξὺ ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας. Καθόσον ἡ ἡλικία αὐτοῦ προχωρεῖ, ἡ μήτηρ προσπαθεῖ συμφώνως πρὸς τὰς περιωρισμένας γνώσεις της νὰ ἐνσπείρῃ εἰς τὸ πνεῦμα του τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς γνώσεως ἀρχομένη ἐκ τῶν πρώτων βαθμίδων τῆς νεανικῆς αὐτοῦ ἡλικίας. Ὁπόταν δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ τέκνου καθίσταται ἐπιδεκτικώτερον καλλιεργείας καὶ μορφώσεως, τῷ ἐμπνέονται δυστυχῶς ἄωροι καὶ ἀτελεῖς θρησκευτικαὶ ἰδέαι μεμιγμέναι μὲ προλήψεις καὶ φανατισμόν, αἵτινες συντελοῦσιν εἰς οὐδὲν ἄλλο ἢ νὰ καταστήσωσι δυσάρεστον τὸν χαρακτῆρά του. Τὰ νεανικά του αἰσθήματα καὶ αἱ ἠθικαί του ἀρχαὶ ἐπηρεάζονται σφόδρα ὑπὸ τῶν ἐντυπώσεων, ἃς λαμβάνει ἐκ τῆς μητρικῆς πηγῆς καὶ σπανίως ἔρχεται εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Διδάσκεται ν' ἀποδίδῃ λατρείαν εἰς ἅπαντα τὰ εἴδωλα, ἅτινα λατρεύονται κατὰ διαφόρους ὡρισμένας περιόδους τοῦ ἔτους καὶ αἱ συγκεχυμέναι αὐτοῦ ἰδέαι καὶ ἐντυπώσεις βαθμηδὸν μεταβάλλονται εἰς βαθείας πεποιθήσεις, ὧν ἡ ἐπιβλαβὴς ἐπιρροὴ μόλις δύναται ἀκολούθως νὰ ἐξαλειφθῇ ὑπὸ συστηματικῆς παιδείας τῶν γνώσεων καὶ ἐπιστημῶν τῆς Δύσεως.

Εἰς τὰ χωρία οἱ παῖδες διδάσκονται τὰ στοιχειώδη μαθήματα ἐν εἴδει ἠθικῶν γυμνασμάτων. Ἡ μήτηρ οὖσα καθ' ὁλοκληρίαν ἄμοιρος οὐχὶ παιδείας, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν στοιχειωδῶν μαθημάτων καὶ τῆς συνήθους πείρας τοῦ κόσμου, δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐνσπείρῃ εἰς τὸ τέκνον της ὑψηλοτέρας ἰδέας ἢ νὰ τὸ διδάξῃ πῶς νὰ φέρηται πρὸς τὸν κόσμον, ἐν γένει τί νὰ αἰσθάνηται διὰ τοὺς ὁμοίους του, πῶς νὰ τοὺς περιποιῆται, πῶς νὰ φέρηται εἰλικρινῶς, εὐθέως καὶ τιμίως καὶ τί πρέπει νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου.

"Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου" εἶναι ἡ πρώτη ἐντολή, ἥτις πρέπει νὰ ἐνσπείρηται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ τέκνου ὑπὸ καλῶν καὶ φρονίμων γονέων. Οἱ Ἰνδοί, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, διακρίνονται διὰ τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῶν αἰσθήματα, ἅτινα ἐξακολουθοῦσιν ἀναλλοίωτα μέχρι τῆς προβεβυτικῆς αὐτῶν ἡλικίας. Ταῦτα περὶ τῶν ἀρρένων.

Τὸ κοράσιον κατὰ πολὺ ὑπολείπεται εἰς τὴν ἀνατροφήν, διότι καὶ τὰ πρῶτα στοιχειώδη μαθήματα παραμελοῦνται, πλὴν ἐξαιρέσεών τινων. Τινὰ τῶν κορασίων διδάσκονται τὸ Βεγγαλικὸν ἀλφαβητάριον (καινοτομία, ἣν ἡ παροῦσα ἐποχὴ ἀπαιτεῖ!)· ὅταν δὲ ἡλικιωθῶσι πέμπονται εἰς τὸ Βεγγαλικὸν σχολεῖον πρὸς ἐκμάθησιν τῶν στοιχειωδῶν μαθημάτων καὶ ἀποσύρονται ἐκεῖθεν, ὁπόταν πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῶσι. Τὸ κοράσιον ὡς λογικὸν πλάσμα πιθανὸν ἐνίοτε νὰ ἐπιδείξῃ φυσικὴν ἐπιθυμίαν καὶ κλίσιν πρὸς περαιτέρω διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ οἴκαδε σπουδάζον συμφώνως μὲ τὴν κλίσιν του καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, ἣν κατέχει. Ἔχομεν παραδείγματα κορασίδων, αἵτινες ἔκαμαν ἀφ' ἑαυτῶν καταπληκτικὰς προόδους ὑπερπηδήσασαι ἅπαντα τὰ συνήθη προσκόμματα καὶ ἐμπόδια, ἃ ἡ ἀκανόνιστος κατάστασις τῆς κοινωνίας ἀναποφεύκτως παρεμβάλλει. Ἡ πατροπαράδοτος ἰδέα, ὅτι ἡ νέα γυνὴ θὰ καταστῇ συντόμως χήρα, ἂν προσπαθήσῃ μετὰ τὸν γάμον της νὰ μάθῃ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, εὐτυχῶς παρέρχεται οὐχὶ μόνον εἰς τὰ μεγάλα κέντρα τῆς ἀνατροφῆς, ἀλλ' ἐπίσης καὶ εἰς πολλὰ μέρη τοῦ ἐσωτερικοῦ, ὅπου κατ' ἐπιφάνειαν ἄρχονται ἤδη αἱ νεάνιδες ν' ἀποκτῶσι τὸ δικαίωμα τῆς διανοητικῆς καλλιεργείας. Τοῦτο βεβαίως εἶναι καλὸς οἰωνὸς ἀποκαλύπτων τὴν πιθανότητα γενικῆς ἀναγεννήσεως καὶ διαπλάσεως τοῦ ὡραίου φύλου. Πόσος ὅμως χρόνος θέλει παρέλθῃ; τοῦτο εἶναι ἀδύνατον νὰ ὁρίσωμεν. Πολλαὶ σήμερον οἰκογένειαι εὖ ἔχουσαι μισθοῦσι διὰ τὰ τέκνα των χριστιανὴν παιδαγωγὸν Ἀγγλίδα ἢ μιγάδα πρὸς ἐκμάθησιν τῶν στοιχειωδῶν μαθημάτων καὶ ἐργοχείρων, τῶν τελευταίων τούτων ἀποκτησάντων ἐσχάτως μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν Ἰνδῶν κυριῶν, αἵτινες εἰς ταῦτα ἰδίως ἀρέσκονται. Ἡ εἰσαγωγὴ τῶν ἐργοχείρων εἰς τοὺς γυναικωνίτας εἶναι νέα ζωή, ἥτις δίδει εὐάρεστον ἐνασχόλησιν εἰς τὰς Κυρίας ἀποδιώκουσα ἐκεῖθεν τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὰς συνεπείας αὐτῆς.

Εἰς ἑκάστην σχεδὸν ἰνδικὴν οἰκογένειαν ὑπάρχει εἷς πολιοῦχος θεὸς (ὁ φύλαξ) κατεσκευασμένος κυρίως ἐκ λίθου ἢ μετάλλου, ὁμοιότητα ἔχων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον πρὸς τὰ εἴδωλα τοῦ θεοῦ Κρίσνα (Krishna) διευθετημένος ἐπὶ χρυσοῦ ἢ ἀργυροῦ θρόνου κεκαλυμμένου δι' ἀργυροῦ ἀλεξιβρόχου· παρὰ πόδας δ' ἔχων διάφορα ἀργυρᾶ σκεύη ἀφιερωμένα εἰς τὴν χρῆσίν του. Ἑκάστην πρωΐαν καὶ ἑσπέραν τελεῖται τελετὴ ἐνώπιον τοῦ θεοῦ τούτου ὑπὸ τοῦ κληρονομικοῦ ἱερέως τῆς οἰκογενείας ὀνομαζομένου Πουροχὴτ (Purohit), ὅστις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπισκέπτεται δὶς τῆς ἡμέρας τὴν οἰκίαν καὶ ὅστις (ὡς καὶ τὸ ὄνομά του σημαίνει) εἶναι ὁ ἀρχηγὸς εἰς ἁπάσας τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ δευτερεῦον μόνον πρόσωπον ἀπέναντι τοῦ Γουροῦ (Guru), ἤτοι τοῦ πνευματικοῦ ποιμένος τῆς οἰκογενείας. Μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς ὁ Πουροχὴτ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ οἰκειοποιηθῇ ὅλα τὰ πρὸς τὸν θεὸν προσφερθέντα ἐδέσματα, ἤτοι ὄρυζαν, καρπούς, γλυκίσματα διάφορα, καὶ γάλα· ταῦτα δὲ πάντα φέρει κατ' οἶκον. Κόχλος φυσᾶται, κώδων κρούεται καὶ χαλκὸς κτυπᾶται κατὰ τὴν ὥραν τῆς τελετῆς, ὁπόταν τὰ διάφορα μέλη τῆς οἰκογενείας, ἄρρενά τε καὶ θήλεα, μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ καὶ μετανοίας προσέρχωνται πρὸς τὸ εἴδωλον, ὅπως προσφέρωσι τὴν ὑπακοήν καὶ τὸ σέβας αὐτῶν, λάβωσι δὲ εἰς ἀνταπόδοσιν τὰς εὐλογίας τοῦ ἱερέως. Ἡ καθημερινὴ ἐπανάληψις τῆς τελετῆς ταύτης ἐντὸς τοῦ οἴκου χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ὑπενθυμίζῃ τοῖς λατρευταῖς τὰ θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα. Τοιαύτη λατρεία θεωρεῖται κοινῶς ἀναγκαία, ὡς δῆθεν προετοιμάζουσα τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Σημαντικὴ προικοδοσία εἰς γαίας καὶ κτήματα τίθεται πολλάκις κατὰ μέρος διὰ τὰ καθημερινὰ ἔξοδα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησιν τοῦ εἰδώλου, ἥτις προικοδοσία καλεῖται Δεβατρὰ (Debatra) γῆ ἢ κτῆμα ἀναπαλλοτρίωτον, συμφώνως μὲ τὰς ἰνδικὰς βίβλους. Οἰκογένειαι, αἵτινες κατήντησαν εἰς ἔνδειαν διὰ τῶν μεταβολῶν τῆς σκληρᾶς τύχης, ζῶσι νῦν ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τοῦ Δεβατρά, ὃ ἡ οἰκογένεια αὐτῶν εἶχεν ὁρίσει ὡς εἰσόδημα τοῦ εἰδώλου κατὰ τὰς εὐτυχεῖς αὐτῆς ἡμέρας καὶ ὅπερ νῦν χρησιμεύει εἰς αὐτὴν ὡς λιμὴν εἰς τρικυμίαν

Ἐκτὸς τῆς καθημερινῆς κατ' οἶκον τελετῆς ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ἔκτακτοι τελεταί, οἷον ἡ Δοῦργα (Dourga), ἡ Καλὴ (Kalli), Λαξιμὴ (Lakshimi), Ζαγαδατρὴ (Jagaddatri), Σαρασγουατὴ (Saraswati), Καρτὴκ (Kartik), Ζανμαστανὴ (Janmashtani), Δολὲ (Dolé), Ῥάς (Rash), Σχουλούν (Jhoolun), Σατράς (Jatras) κ. τ. λ. (αἱ τέσσαρες τελευταῖαι ἑορταὶ ἢ τελεταὶ ἀνήκουσι τῷ θεῷ Κρίσνα), αἵτινες ἐρεθίζουσι τὴν θρησκευτικὴν θέρμην τῶν Ἰνδῶν.

Αἱ ἐσωτερικαὶ καθημεριναὶ λεπτομέρειαι τῆς Ἰνδικῆς οἰκογενείας θέλουσιν ἑλκύσει ἤδη τὴν προσοχήν μας.

Τὴν πρωΐαν, ὅταν τὸ πρόγευμα ἑτοιμασθῇ, τὰ μικρὰ τέκνα θέλουσι πρῶτον προγευθῇ ἀπερχόμενα εἰς τὰ σχολεῖά των, ἀκολούθως δὲ οἱ ἔφηβοι, ἄρρενες κυρίως ἀδελφοί, ἀνεψιοὶ κ. τ. λ. ἀπερχόμενοι καὶ οὗτοι εἰς τὰ γραφεῖά των ἢ ὁποιανδήποτε ἄλλην ἐργασίαν. Ὅλοι κάθηνται χαμαὶ κύκλῳ ἐπὶ μικρῶν τεμαχίων τάπητος ἐστρωμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐνῷ ἡ μήτηρ κάθηται πλησίον οὐχὶ διὰ νὰ γευθῇ, ἀλλ' ἵνα προσέχῃ, ὅπως ἅπαντες ἀνεξαιρέτως ὑπηρετῶνται καλῶς. Ἐπιτηρεῖ προσεκτικῶς, ἵνα ἕκαστος μένῃ καθ' ὁλοκληρίαν εὐχαριστημένος, λυπεῖται δὲ πολὺ ὀσάκις ἐκδηλώσει τις δυσαρέσκειαν πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἔδεσμα, ὅτε χρωμένη αὐστηρῶς τοῦ καθήκοντός της ὀβρίζει καὶ ἐπιπλήττει τὸν μάγειρον καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπως φροντίσῃ ἡ ἰδία· διότι ἡ ἰδέα μόνον, ὅτι πρὸς στιγμὴν παρημέλησε τὰ καθήκοντά της τὴν καθιστᾷ λίαν μελαγχολικήν. Ὡς σώφρων μήτηρ ἐπωφελεῖται τῆς περιστάσεως κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἵνα συνδιαλεχθῇ μὲ τοὺς υἱοὺς αὐτῆς καὶ λάβῃ παρ' αὐτῶν συμβουλὰς περὶ διαφόρων οἰκογενειακῶν ἀντικειμένων, ὧν πάντοτε βρίθει ὁ οἰκιακὸς βίος π. χ. ζητεῖ τὴν γνώμην αὐτῶν περὶ τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ, ὅπερ πρέπει ἡ οἰκογένεια νὰ ἐξοδεύσῃ κατὰ τὸ προσεχὲς συνοικέσιον τῆς νεωτέρας θυγατρός της. Αὕτη εἶναι μία περίστασις, καθ' ἣν ἀμφότεροι, οἵ τε υἱοὶ καὶ ἡ μήτηρ ἀγάλλονται, ὡς παρακατιόντες θέλομεν πραγματευθῇ. Τὸ συνοικέσιον εἶναι μία τῶν λαμπροτέρων ἐπιδείξεων τοῦ ἰνδικοῦ βίου. Εἶναι δι' αὐτοὺς ἡ πλέον πολυέξοδος ἑορτή. Ἀλλ' ὅσον ἔνεστι συσκέπτονται, ἵνα τὰ ἔξοδα ὦσιν ἀρκετὰ μὲν διὰ νὰ τηρηθῇ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς τελετῆς πλὴν οὐχὶ καὶ σπατάλη.

(Ἕπεται συνέχεια.)

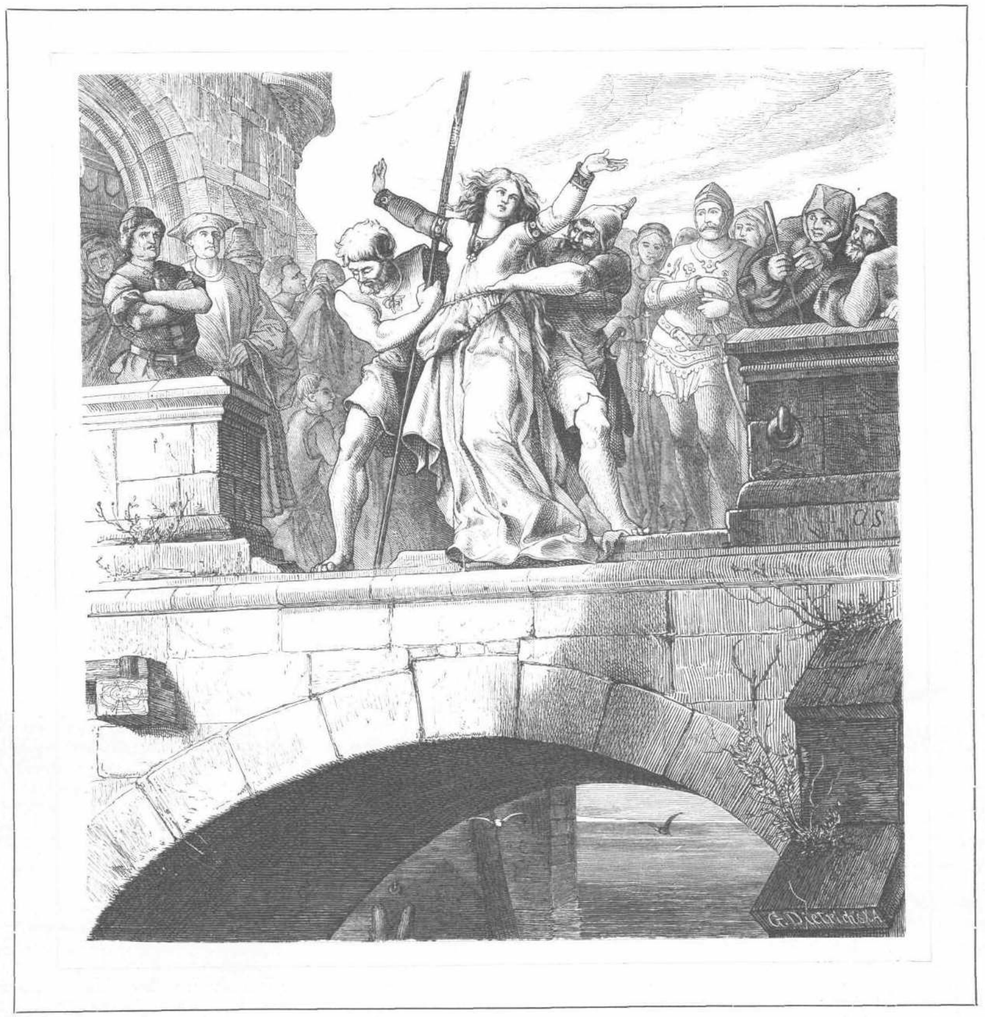

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΝΗΣ ΜΠΕΡΝΑΟΥΕΡ.

(Ἐπεισόδιον τῆς ἱστορίας τῆς Βαυαρίας.)

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΝΗΣ ΜΠΕΡΝΑΟΥΕΡ.

Ἐν τῶν τραγικωτέρων ἐπεισοδίων τῆς Ἱστορίας τῆς Βαυαρίας, ὅπερ πολλάκις ἤδη παρέσχεν εἰς ποιητὰς ὑπόθεσιν δράματος, εἶναι ὁ ἄδικος θάνατος εὐειδοῦς γυναικός, τῆς Ἀγνῆς Μπερνάουερ, ἥτις ἔπεσε θῦμα τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς ἀριστοκρατικῆς ἀλαζονείας σκληροῦ καὶ ἀδίκου ἡγεμόνος. Ἡ Ἀγνὴ ἦτο θυγάτηρ πτωχοῦ κουρέως ἐν Αὐγούστῃ. Ἐν ἔτει 1430 ἐν τελετῇ τινι εἶδεν αὐτὴν κατὰ τύχην ὁ δοὺξ Ἀλβέρτος, μονογενὴς υἱὸς τοῦ τότε ἐν Βαυαρίᾳ ἡγεμονεύοντος δουκὸς Ἐρνέστου. Ὁ δοὺξ Ἀλβέρτος ἦτο νέος καὶ φύσεως ῥωμαντικῆς, ἡ κόρη ἦτο λίαν εὐειδής. Ἐπόμενον ἦτο νὰ ἐρασθῇ αὐτῆς ὁ ἡγεμονόπαις. Καὶ πράγματι ὁ ἔρως του κατέστη τόσον σφοδρός, ὥστε ἄνευ πολλῆς σκέψεως μετέβη παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς καὶ τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον. Ὁ πτωχὸς πατήρ, πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν λαμπρὰν ἀποκατάστασιν τῆς θυγατρός του, συγκατετέθη, καὶ ὁ γάμος ἐτελέσθη ἐν πάσῃ μυστικότητι, διότι ὁ δοὺξ Ἀλβέρτος, γινώσκων τὸν ὑπερήφανον χαρακτῆρα τοῦ πατρός του, ἐφοβεῖτο μὴ μαθὼν ὁ πατήρ του τὸ διάβημά του ζητήσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἐν τινι ἐξοχικῇ ἐπαύλει τοῦ δουκὸς Ἀλβέρτου παρὰ τὴν Αὐγούστην διῆλθον οἱ νεόνυμφοι τοὺς πρώτους μῆνας μετὰ τὸν γάμον των, γευόμενοι ἐν ἡσυχίᾳ τῆς εὐδαιμονίας. Τὴν ἡμέραν ὁ Ἀλβέρτος εὑρίσκετο ἐν τῇ πόλει, ἧς ἦτο διοικητὴς ἐν ὀνόματι τοῦ πατρός του, τὸ ἑσπέρας δὲ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ἔπαυλιν παρὰ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ, ἣν ὁσημέραι περιπαθέστερον ἠγάπα. Ἡ εὐτυχία

των ἐφαίνετο διαρκής, ὁ οὐρανός των ἔστιλβεν ἀνέφελος. Ἀλλ' ὁποία ἡ ἀστασία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων!

Ἡμέραν τινὰ ὁ δοὺξ Ἐρνέστος ἐκάλεσε τὸν υἱόν του εἰς Μόναχον, τὴν πρωτεύουσάν του, καὶ τῷ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἀπεφάσισε νὰ τῷ δώσῃ σύζυγον τὴν Ἄνναν, θυγατέρα τοῦ δουκὸς Ἐρίχου τῆς Βρουνσβίκης, ἡγεμονίδα πλουσιωτάτην καὶ πεπροικισμένην δι' ὅλων τῶν μᾶλλον ἐπιζήλων προτερημάτων. Ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ πατρός του ὁ Ἀλβέρτος ὠχρίασε, καὶ εἶτα διὰ τρόπου ἀποφασιστικοῦ εἶπεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπακούσῃ, διότι ἦτο ἤδη νυμφευμένος. Ὁ πατὴρ ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ ἐζήτησεν ἐξηγήσεις, ἃς καὶ τῷ ἔδωκεν ὁ υἱὸς ἐν ὅλῃ τῇ εἰλικρινείᾳ. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ δοὺξ Ἐρνέστος κύριον τοῦ βίου του μέλημα ἔθεσε τίνι τρόπῳ νὰ διασπάσῃ τὸν δεσμὸν τοῦτον, ὃν ἐθεώρει ἀνάξιον διὰ τὸν υἱόν καὶ κληρονόμον του. Καὶ πρῶτον μὲν ἀφῄρεσε τῷ Ἀλβέρτῳ πάσας τὰς τιμὰς καὶ τὰ ἀξιώματα, καὶ ἀπηγόρευσεν εἰς πάντας τοὺς ὑπηκόους του νὰ προσφέρωσιν σέβας καὶ ὑπακοὴν εἰς πρίγκηπα ἀνάξιον τοῦ ὀνόματός του ὡς ζῶντα ἐν ἁμαρτίᾳ μετὰ γυναικὸς κατωτέρας αὐτοῦ. Μάτην ὁ δοὺξ Ἀλβέρτος διετείνετο ὅτι ἡ Ἀγνὴ ἦτο νόμιμος σύζυγός του· μάτην τῇ ἀπέδιδε τὸν τίτλον τῆς δουκίσσης καὶ παρεχώρησεν αὐτῇ αὐλικὴν θεραπείαν· μάτην ὁ θεῖος αὐτοῦ, δοὺξ Γουλιέλμος, ἐπειρᾶτο νὰ μεσολαβήσῃ, ὅπως ἐξιλεώσῃ τὸν παρωργισμένον πατέρα, παριστῶν αὐτῷ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἐν ὅλῃ τῇ ὑφηλίῳ νύμφην καλλιτέραν τῆς Ἀγνῆς. Ὁ ἡγεμὼν ἔμενεν ἀκατάπειστος. Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἔζη ὁ ἀδελφός του, δοὺξ Γουλιέλμος, ἐπέτρεψε νὰ μένῃ ἡ Ἀγνὴ ἀνενόχλητος ἐν τῇ μονῇ τῶν Καρμελιτῶν ἐν Στρασουβίγγῃ ἔνθα ἡ ἰδία ἐζήτησε νὰ διαμένῃ. Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τοῦ Γουλιέλμου, συμβάντα ἐν ἔτει 1435, ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς σκοπούς του. Ἐν ἀπουσίᾳ τινι τοῦ Ἀλβέρτου διέταξε νὰ συλλάβωσι τὴν Ἀγνὴν καὶ νὰ τὴν δικάσωσιν ἀμέσως ὡς μάγισσαν. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἡ ἐπὶ μαγείᾳ κατηγορία ἦτο κήρυγμα θανάτου. Ἡ Ἀγνὴ συνελήφθη ὑπὸ ὁπλοφόρων ἐν ᾧ ἐπεριπάτει ἐν τῇ αὐλῇ τῆς μονῆς καὶ ἐσυλλογίζετο τὸν ἀπόντα σύζυγόν της. Μετηνέχθη αὐθημερὸν εἰς τὴν πόλιν, τὴν ἐπιοῦσαν ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἦτο ἡ 13 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1435 ὅτε ἡ φρικώδης καὶ ἄδικος ἀπόφασις ἐξετελέσθη. Ἡ Ἀγνὴ ὁδηγηθεῖσα ὑπὸ τῶν δημίων ἐπὶ τῆς μεγάλης τοῦ Δουνάβεως γεφύρας κατεκρημνίσθη εἰς τὸν ποταμόν. Ἐν τῇ φοβερᾷ αὐτῆς ἀγωνίᾳ ἐπροσπάθησε νὰ κολυμβήσῃ πρὸς τὴν ὄχθην· ἀλλ' ἐκεῖ εἷς τῶν δημίων διὰ μακροῦ πασσάλου ἐβύθισεν αὐτὴν ἐπανειλημμένως εἰς τὰ κύματα, μέχρις οὗ ἐλεεινῶς ἐν αὐτοῖς ἐπνίγη ἡ δύσμοιρος γυνή. Καὶ ὁ λαὸς ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος, ὅστις ἀπήλλαξε τὴν χώραν ἐπικινδύνου μαγίσσης!

Ὁ δοὺξ Ἀλβέρτος ἐπανελθὼν εἰς Αὐγούστην καὶ μαθὼν τὰ συμβάντα κατελήφθη ὑπὸ ἀκρατήτου ἀγανακτήσεως· προσκαλέσας τοὺς φίλους του καὶ ὀπαδούς του ἀνεπέτασσε κατὰ τοῦ πατρός του τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας, καὶ συμμαχήσας μετὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ἐπὶ μῆνας ὅλους διέτρεχε τὴν χώραν τοῦ πατρός του λεηλατῶν καὶ φονεύων. Τέλος ἴσχυσαν αἱ παραστάσεις τοῦ αὐτοκράτορος Σιγισμούνδου νὰ μετριάσωσι τὴν μανίαν τοῦ ἐξημμένου δουκός. Ἡ συμφιλίωσις μετὰ τοῦ πατρός του ἐγένετο τῇ μεσολαβήσει φίλων ἰσχυρῶν, καὶ ὁ δοὺξ Ἀλβέρτος ἔλαβεν εἰς σύζυγον τὴν Ἄνναν τῆς Βρουνσβίκης. Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους ὁ δοὺξ Ἐρνέστος διέταξε νὰ ἐγείρωσι Ναὸν ἐν τῇ θέσει ἐν ᾗ εἶχε ταφῇ ἡ δυστυχὴς Ἀγνή, καὶ ὁ δοὺξ Ἀλβέρτος μετέφερε ἐν ἔτει 1447 τὰ ὀστᾶ αὐτῆς εἰς τὴν μονὴν τῶν Καρμελιτῶν, ἔνθα καὶ τῇ ἀνήγειρε μνημεῖον μεγαλοπρεπές. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστᾷ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν τῆς δυστήνου Ἀγνῆς.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΙ ΕΝ ΤΗι ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΗΣ ΑΜΒΕΡΣΗΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ.

Ὡς τὰ πολλάκις συγκροτούμενα διεθνῆ συνέδριά εἶσι τόποι συνεντεύξεως διεθνῶν ἀτόμων πρὸς λύσιν καὶ διακανόνισιν ζητήματός τινος, οὕτω καὶ αἱ διεθνεῖς ἐκθέσεις εἶσὶ τόποι συνεντεύξεως διεθνῶν τεχνῶν καὶ φυσικῶν προϊόντων πρὸς θέαν καὶ ἀντιπαραβολὴν πρὸς ἄλληλα· καὶ ὡς ἐν ἐκείνοις λύεται πᾶν ζήτημα καὶ πᾶσα διαφορά, οὕτω κ' ἐν αὐταῖς κρίνεται καὶ βραβεύεται πᾶν ἔργον τέχνης καὶ πᾶν φυσικὸν προϊόν, παραβαλλόμενον πρὸς τὰ ἔργα καὶ τὰ φυσικὰ προϊόντα ἄλλων ἐθνῶν.

Περιηγούμενος τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν ᾐσθάνθην τὸ ἐνδιαφέρον νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τὸ Βέλγιον, καὶ ἰδίᾳ τὴν ἐν Ἀμβέρσῃ ἔκθεσιν. Τὸ Βέλγιον, κράτος μικρὸν τῆς Εὐρώπης, ἔκτασιν ἔχων 534,94 □ γεωγραφικῶν μιλίων καὶ πληθυσμὸν 5,500000, ὁμολογουμένως εἶνε, ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως, τὸ πολυπληθέστερον τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης. Ἐνταῦθα ἡ βιομηχανία ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν βιομηχανίαν πάντων τῶν λοιπῶν κρατῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, καὶ ἰδοὺ διατὶ ἐν τόσῳ στενῷ χώρῳ συνεπυκνώθη τοσοῦτος πληθυσμός, διότι ἐνταῦθα οὐδόλως ἀπαντᾷ τις πένητας καὶ ἐπαίτας, ἀλλ' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία ἐργαζομένους, ὡσανεί ἤθελον καὶ τὸν σίδηρον καὶ τοὺς λίθους αὐτοὺς εἰς χρυσὸν νὰ μεταβάλωσι, δι' ὃ καὶ οὐδόλως τὸ κράτος τοῦτο εἶναι μὲ δημόσια χρέη βεβαρυμένον. Θάλλει καὶ ἀκμάζει ἡ βιομηχανία, τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ ναυτιλία, καὶ οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ παίδευσις καὶ ἡ ἐπιστήμη οὐδόλως καθυστεροῦσιν· ἀποδίδεται δὲ ἡ πρόοδος αὕτη εἰς τὴν καλὴν καὶ προβλεπτικὴν διοίκησιν, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος μέχρι τοῦ ὑποδεεστέρου ὑπαλλήλου, διότι ἐνταῦθα οἱ κυβερνῶντες καὶ οἱ πολιτευόμενοι δὲν ἀγωνίζονται διὰ μόνην τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας, ὡς παρ' ἡμῖν συμβαίνει, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐν γένει εὐημερίαν τῶν κατοίκων.

Τὴν ἔκθεσιν τῆς Ἀμβέρσης ἐπισκέπτομαι ἤδη. Πρὸ ἀφίδος μεγαλοπρεποῦς, ἀλλ' ἡμιτελοῦς ἔτι, ἱστάμενος, ἀποθαυμάζω τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον αὐτῆς μὲ τὰ πελώρια ἀγάλματά της καὶ τὰς ἑκατέρωθεν νέας, τὰ σύμβολα ταῦτα τῆς πόλεως Ἀμβέρσης· μαγευτικωτάτην δὲ βλέπω τὴν πέριξ τοποθεσίαν μὲ τοὺς τεχνητοὺς καταρράκτας, τοὺς πολυποικίλους ἀνθῶνας, τὰ δένδρα, τὰ ἐν μέσῳ αὐτῶν διεσπαρμένα προσωρινὰ ἐστιατόρια, καὶ τοὺς διαχυνομένους πανταχόθεν, δίκην χειμάρρων, παντὸς ἔθνους, παντὸς γένους, παντὸς φύλου ἐπισκέπτας τῆς ἐκθέσεως, τὴν ἔμψυχον ταύτην παλίρροιαν ἥτις βυθίζεται καὶ χάνεται ἐντὸς τῶν ἀπεράντων αἰθουσῶν τῆς ἐκθέσεως.

Ἡ παλλίρροια αὕτη συνεπισύρει καὶ ἀπωθεῖ κ' ἐμέ, διὰ τῆς εἰσόδου, εἰς εὐρυτάτην αἴθουσαν, ἔνθα ἑκατατικὸς μένω πρὸ κολοσσιαίας πυραμίδος, σχηματισθείσης ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς ἐμπορείας ἣν μόνη ἡ Ἀμβέρση διεξάγει, καὶ ἀγνοῶ ποῦ πέριξ αὐτῆς νὰ ῥίψω τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀπειρίας τῶν διαφόρου ὕλης καὶ τέχνης ἐκθεμάτων τῶν λοιπῶν τοῦ Βελγίου πόλεων καὶ χωρίων. Τόσα πολλὰ καὶ ποικίλα εἶσὶ τὰ ἐκθέματα ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο φερόμενος ἀδυνατεῖ ν' ἀποτυπώσῃ ἐν τῷ νῷ, ἐν μερικότητι, εἴδη τινὰ τὰ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστα. Ἡ ἐντύπωσις εἶνε γενική· ἀπειρία ἐκθεμάτων θελγικῶν κατεχόντων τὸν ἥμισυ χῶρον τοῦ μεγάρου· τὸν δὲ ἄλλον ἥμισυ κατέχουσι τὰ λοιπὰ κράτη, πρώτη δὲ τούτων ἡ Γαλλία μετὰ τῶν ἀποικιῶν της καὶ μετὰ τὴν Γαλλίαν ἡ Γερμανία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἰταλία, ἡ Αὐστρία, ἡ Ῥωσσία, αἱ Κάτω χῶραι, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, ὁ Καναδᾶς, ἡ Βραζιλία, ἡ Κίνα, ἡ Τουρκία, ἡ Σερβία, ἡ Τύνις, ἡ Αἴγυπτος, ἡ Παλαιστίνη κ. τ. λ. Ἐπὶ τέσσαρας ὁλοκλήρους ἡμέρας ἀκορέστως τὸ βλέμμα μου παταχοῦ ἐταστικὸν φέρεται καὶ ἐκπλήσσομαι φέρων ἐν τῷ νῷ τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἡ ἀνθρωπότης ἀφίκετο. Καὶ τί δὲν ἔπραξεν! ἔλαβε τὰ προϊόντα τῆς γῆς ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, εἰσέδυ εἰς τὰ ἔγκατά της, ἐβυθίσθη εἰς τὰς θαλάσσας της, εἰς τοὺς ὠκεανούς, εἰς τοὺς ποταμοὺς εἰς τὰς λίμνας καὶ μὴ ἀρκουμένη ἀνυψώθη καὶ εἰς τοὺς αἰθέρας· ῥῆγατο πάντων τῶν ἔργων τῆς φύσεως καὶ μετεποίησε πάντα κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῇ. Καὶ τί μένει πλέον; Ν' ἀνέλθῃ καὶ μέχρι τῶν ἄλλων κόσμων καὶ νὰ ποριοθῇ κ' ἐκεῖθεν ἄλλα πολλά!

Ἀλλ' ἤδη σκέψις αἰφνιδία ἐπελθοῦσα ἀποκόπτει τὸν ῥοῦν τοῦ οἴστρου τῶν ἰδεῶν μου. Τί εἶδον; ἄπειρα ἔργα τοῦ δημιουργοῦ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί, καθ' ὁρισμόν, εὗρον πάντα τὰ πεπολιτισμένα καὶ ἡμιπολιτισμένα ἔθνη συνεισενεγκόντα, ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ, τὰ ἔργα των. Τὸ δ' ἐμὸν ἔθνος ποῦ εἶναι; Τῆς διδαξάσης τὴν ὑφήλιον Ἑλλάδος τὰ ἔργα καὶ τὰ προϊόντα ποῦ εἶνε; ... Ἀνία καὶ κατήφεια πιέζει τὸ στῆθός μου καὶ ἀπέρχομαι τῆς παγκοσμίου ταύτης ἐκθέσεως ἀπογοητευμένος ὅτι δὲν εὑρέθησαν πέντε γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου νὰ σημειωθῇ καὶ ἡ λέξις ΕΛΛΑΣ.

Ἐν Ἀμβέρσῃ 1885.

Κ. Ῥωμαΐδης.

Ὁ ἐν Λονδίνῳ σεβαστὸς καὶ λόγιος καθηγητὴς Κύριος Ἰωάννης Ν. Βαλέττας ἐώρτασε κατ' αὐτὰς τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς καθ' ὅλα εὐδοκιμωτάτης αὐτοῦ διδασκαλίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ οἱ ἐν Λονδίνῳ Ἕλληνες, ὧν τὰ τέκνα ὠφείλουσι τῷ Κυρίῳ Βαλέττᾳ τὴν διανοητικὴν αὐτῶν μόρφωσιν, ἐτίμησαν τὸν σεβαστὸν διδάσκαλον διὰ συγχαρητηρίου ἐγγράφου καὶ διὰ διαφόρων δώρων εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῶν. Καὶ ὁ Ἕσπερος συγχαίρει μακρόθεν τῷ εὐπαιδεύτῳ καθηγητῇ εὐχόμενος ὅπως ἐπὶ ἔτη ἀκόμη διατηρῇ ὁ Ὕψιστος αὐτὸν ἀκμαῖον ἐπ' ἀγαθῷ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Ἡ ἅπαξ καταστραφεῖσα φιλία δὲν συνάπτεται πλέον στερεῶς. Οἱ διαλυόμενοι δεσμοὶ φθείρουσι τὸ νῆμα. Κυρία Βλοκεβίλλη.

Ἡ ἔλλειψις ἠθικοῦ μεγαλείου σμικρύνει καὶ τὴν ὑψηλοτέραν διάνοιαν· ὁ Μακιαβέλλος θὰ ἦτο ἔτι μεγαλείτερος ἐὰν ἦτο καὶ ἐνάρετος. Γ. Δ.

Ἡ εὐημερία μιᾶς κοινωνίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἀσφαλείας, ἀπὸ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσχύος της. Διδερῶτος.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ.

Αἴνιγμα 376

Ἐξ εἰς τὸ ὅλον σῶμά μου
στοιχεῖα θ' ἀπαντήσῃς.
Μακρὰν ἐμὲ τῶν πόλεων
δέον ν' ἀναζητήσῃς·
Τέρπομ' ἐγὼ εἰς ὑψηλὰ
ὄρη καὶ εἰς κοιλάδας,
Λειμῶνας θέλω ἀνθηροὺς
κ' εὐώδεις πεδιάδας.
Ἔμπνουν εἰμί, οἱ ἄνθρωποι
μὲ ὑπεραγαπῶσι·
Τ' ἄφθονα προϊόντα μου
τρώγοντες ἐκτιμῶσι.
Τὰς πόλεις φεύγω, πλὴν ἐκεῖ
ἔσομαι τέλος θᾶμα·
Ὡς τάφον σὺ εὑρήσεις γῆν,
ἐγὼ τὸ στόμα μνῆμα.
Εὑρέθην; Ἐὰν ἀπορῇς
ἔτι, ὅπως μὲ λύσῃς,
Τὸ πέμπτον πρέπει γράμμα μου
εὐθὺς νὰ προσκολλήσῃς
Ἐν τέλει· αἴφνης δ' ἄρχοντα
καὶ ὁδηγὸν μὲ βλέπεις
Τῆς πρώτης μου τῆς φύσεως,
ἂν μοι τὸ ἐπιτρέπῃς . . .
Τὸν ὁδηγόν μου ἀγαπῶ,
πλὴν ἤλλαξα τὴν φύσιν,
Ἵνα σὺ εὐκολώτερον
εὑρήσῃς μου τὴν λύσιν.

Γ. ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Αἴνιγμα 377.

Τὸ πρῶτον, φίλε, ἐπαρχίας
μικρᾶς μέν, ὅμως λόγου ἀξίας
πόλις πρωτεύουσα ἐγὼ εἰμί.
Τὸ δεύτερον λαοῦ ἀρχαίου
Φιλοπολέμου καὶ γενναίου
μεγίστην δύναμιν ἀσκῶν
ὑπῆρξα ἄρχων καὶ ἡγεμών.
Τὸ ὅλον βλέπεις τὸν εἰς τὸν θρόνον
διαδεχθέντα
τὸν ἡγεμόνα τὸν ἡττηθέντα.

Γ. Π. Καρ. ἐν Βουκουρεστίῳ.

Αἴνιγμα 378.

Εἰδές ποτε τὴν ἄνοιξιν
Πῶς, ὅταν τοῦ ἡλίου
Τὸ φῶς ἀκτίνα ῥίπτῃ,
Κήρυγμα νέου βίου,
Ἄνθος μικρὸν καὶ εὔοσμον
Ἀπὸ τῆς γῆς προκύπτει;

Τὸ δεύτερόν μου εἶν' αὐτό,
Ἐπίσης καὶ τὸ πρῶτον.
Τὸ ὅλον εἶναι θάλασσα,
Μικρά, πλὴν δοξασμένη,
Καὶ ἀκριβῶς πρὸς νότον
Κόλπου γνωστοῦ κειμένη.

Ν.

Πρόβλημα 379.

Ἐν πρωτευούσῃ νομοῦ πόλει τῆς Ῥουμανίας ζεῖ οἰκογένεια συγκειμένη ἐκ τῶν ἑξῆς συγγενικῶν βαθμῶν, διαιτωμένων πάντων ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ἐστιώντων ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ, ἀλλ' εἰς 7 μόνον τρυβλία, καὶ κατακλινομένων εἰς 6 μόνον κλίνας, οἷον· 2 σύζυγοι — 1 πατὴρ — 1 μήτηρ — 1 πατρυιὸς — 3 τέκνα (ἑνὸς πατρὸς) — 5 τέκνα (μιᾶς μητρὸς) — 2 προγονοὶ (πατρὸς) — 1 μεγάλη θεία (πρὸς πατρὸς θεία πατρὸς) — 1 θεία (πρὸς πατρὸς) — 2 θεῖαι (α'. ἐξαδέλφαι πατρὸς) — 2 υἱοὶ — 3 θυγατέρες — 2 ἀδελφοὶ — 2 ἀδελφαὶ — 2 μελλαδελφοὶ — 3 μελλαδελφαὶ — 1 α'. ἐξάδελφος — 2 α'. ἐξαδέλφαι — 1 ἀνεψιὸς (υἱὸς ἀνδραδέλφου) — 2 ἀνεψιοὶ β'. (υἱοὶ ἀνεψιοῦ) — 1 ἀνεψιὰ (θυγάτηρ πρώτου ἀνεψιοῦ) — 2 ἀνεψιοὶ γ'. (υἱοὶ α'. ἐξαδέλφου) — 1 ἀνεψιὰ γ'. (θυγάτηρ α'. ἐξαδέλφου) — Τὸ ὅλον 43 συγγενικοὶ βαθμοί. Ζητεῖται δέ.

Α'. Ἀνὰ πόσα ἄτομα καὶ συγγενικοὶ βαθμοὶ τρώγουσιν εἰς τὸ αὐτὸ τρυβλίον,

Β'. Ἀνὰ πόσα ἄτομα καὶ βαθμοὶ κατακλίνονται ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης,

Γ'. Πόσα εἶναι τὰ ἄτομα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐν λόγῳ οἰκογένειαν.

Πρόβλημα 380.

(Ἱστορικόν.)

Τίνες οἱ τέσσαρες δόκιμοι ἀρχιτέκτονες τῆς ἀρχαιότητος, οἱ ἐπιχειρήσαντες ἔργον κολοσσιαῖον, καὶ ὧν τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός των ἀποτελοῦσι τὴν λέξιν ΚΑΠΑ;

Πρόβλημα 381.

Συμπληρωθήτωσαν οἱ στίχοι διὰ τῶν ὁμοιοκαταληξιῶν.

Ο ΑΝΕΜΟΣ.

Τέκνον εἶμαι τοῦ *******
Ἰδιότροπον ****·
Πότε ψάλλω ********,
Πότε μαίνομ' ἐν ****·

Γλυκὰ πρῶτον ********,
Κλαίω εἶτα ******,
Σφοδρῶς ἄλλοτε ******
Καθὼς ὅρις ********.

Πίεσις καὶ ********
Μ' εἶναι ὅλως ******,
Δι' ἐμὲ ********
Μόνον εἶναι ******.

Καὶ σὺ πότε μὲ *******
Ὡς γλυκεῖαν *******,
Ἄλλοτε δὲ μ' **********
Ὡς ἐνόχλησιν *****.

Οὗτος μὲν μὲ *********
Καὶ μακρὰν μὲ ******,
Ἐν ᾧ ἕτερος ********
Νὰ μὲ εὕρῃ, μὲ *****.

Εἶμ' ἀόρατος, πλὴν ***
Δύναμιν ********,
Καίτοι ἄνευ πτερῶν *****
Ὡς ἡ **********.

Ν.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αἰνίγματος 371.

Εὖ — νοῦς = Εὔνους.

Αἰνίγματος 372.

Ἀκάτιον — Ἄκτιον.

Προβλήματος 373.

Ξ
Ρ Ε Λ
Σ Ν Ρ
Ε Υ Δ Ο Κ Ι Α
Σ Φ Σ
Κ Ω Σ
Ν

Προβλήματος (ἱστορικοῦ) 374.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο ὁ Φιλοποίμην. Ἐγεννήθη ἐν Μεγαλοπόλει, ἐνίκησε τοὺς Αἰτωλοὺς ἐν τῇ μάχῃ τῆς Λαρίσσης, εἶτα ἐν ἔτει 208 ἐνίκησε πάλιν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας, ἡττήθη κατὰ θάλασσαν, ἐκυρίευσε τὴν Σπάρτην καὶ κατήργησε τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου. Ἐν ἔτει 183 ἐδηλητηριάσθη παρὰ τοῦ Δεινοκράτους. Ὠνομάσθη "ὁ τελευταῖος τῶν Ἑλλήνων".

Προβλήματος 375.

ΧΡΟΝΟΓ ΦΕΙΔΟΓ.

Ἔλυσαν. Τὸ 362 ὁ κ. Βασ. Βασιλᾶς ἐν Τεργέστῃ· τὰ 366, 367 ὁ κ. Γρ. Ἴ. Δρόσος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὰ 365, 366 ὁ κ. Κ. Τσ. Βάγιας ἐν Βουκουρεστίῳ· τὰ 366, 370 ὁ κ. Πασχάλης Παπάζογλους ἐν Σουφλίῳ.

Κ. Γ. Κ. εἰς **Κωνσταντινούπολιν.** Τὸ ζητηθὲν τεῦχος ἀπεστάλη ὑμῖν. Ἀναφέρεσθε εἰς προηγουμένην ὑμῶν ἐπιστολήν, ἣν ὅμως δὲν ἐλάβομεν. — κ. Ι. Μ. εἰς **Τοῦλτζαν.** Φύλλον μὲ σχέδια γυναικείων ἐνδυμάτων καὶ τιμολόγιον, ἐλληνιστὶ γεγραμμένον, δὲν ἐξεδόθη ἐν Λειψίᾳ. Περιμένομεν τὸ ὑποσημείωμα. — κ. Γ. Ι. Δ. εἰς **Ἀλεξάνδρειαν.** Λύσις ἐλήφθη· περιμένομεν τὴν ἀγγελθεῖσαν ἐπιστολήν. — κ. Κ. Β. εἰς **Βοιωτούστιον.** Ἡ ὑμετέρα λύσις εἶναι ἡ ὀρθή, ὡς ἐπείσθημεν καὶ ἡμεῖς. Ὁ ἐπιστείλας φαίνεται ἐκ παραδρομῆς ἐσημείωσε 245 ἀντὶ 135, τὰ ὁποῖα εἶναι πράγματι τὰ ἄλματα τῆς ἀλώπεκος. — κ. Μ. εἰς **Βιτώλια.** Τὰ περικαλύμματα ἀπεστάλησαν ὑμῖν διὰ Θεσσαλονίκης, καθότι τὸ ἐνταῦθα ταχυδρομεῖον δὲν δέχεται δέματα πρὸς ἀποστολὴν κατ' εὐθεῖαν εἰς Βιτώλια. — κ. Κ. Β. εἰς **Ἀθήνας.** Ἐλήφθη εἰς σημείωσίν καὶ σταλήσεται ὑμῖν προσεχῶς. — κ. Τ. Φ. εἰς **Ἀργοστόλιον.** Ἐσημειώσαμεν τὴν νέαν ὑμῶν διεύθυνσιν. — κ. Γ. Β. εἰς **Γαλάζιον.** Τὸ φύλλον σταλήσεται ὑμῖν εἰς Σύρον κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Τὸ τίμημα τῆς ὑμετέρας συνδρομῆς δύνασθε νὰ πληρώσητε πρὸς τὸν ἐν Γαλαζίῳ ἀντιπρόσωπον τοῦ Ἑσπέρου. — κ. Α. Β. εἰς **Βοιωτούστιον.** Τὸ νέον ἔκτακτον παράρτημα τοῦ Ἑσπέρου θὰ περιέχῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνδρείου στρατηγοῦ Μακρυγιάννη. — κ. Ν. Ι. εἰς **Σμύρνην.** Ἐν τοῖς τακτικοῖς παραρτήμασι μετὰ τὰ ποιήματα τοῦ Ἰακώβου Ῥίζου τοῦ Νερουλοῦ θὰ δημοσιευθῶσι ποιητικὰ ἔργα τοῦ Ἰακώβου Ῥίζου Ῥαγκαβῆ μετὰ τῆς εἰκόνος καὶ τῆς βιογραφίας αὐτοῦ. Ὁ Ἰάκ. Ρ. Ῥαγκαβῆς ἦτο πατὴρ τοῦ διαπρεποῦς φιλολόγου κ. Ἀλεξάνδρου Ρ. Ῥαγκαβῆ, τανῦν πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν Βερολίνῳ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΥΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαΐδ, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγγαπώρης τῇ α'. ἑκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλκούτταν διὰ Πόρτο-Σαΐδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῇ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανύει 10 μίλια τὴν ὥραν, μεταξὺ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἑκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαΐδ καὶ τὴν Συρίαν).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἑκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλὰξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἑκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῇ 6 μ. μ. εἰς Φιούμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῇ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαύρης θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβεως.

ΕΙΣ ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακουσῶν καὶ Μελίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιούμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἑκάστης ἑβδομάδος.

Πλειοτέρας πληροφορίας δίδει ἡ ἐν Τεργέστῃ Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λόυδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 6).

[20

ΤΟ ΑΣΤΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΩΝ.

Ἡ ὅσον οὔπω ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἐκδοθησομένη ἐφημερὶς δὲν γεννᾶται ὅπως ἐπαυξήσῃ ἀνωφελῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων φύλλων. Τὸ ΑΣΤΥ ἀνῆκον εἰς εἶδος δημοσιογραφίας μήπω μέχρι τοῦδε ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν καλλιεργηθὲν ἔχει τὴν ὑπερηφάνειαν νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ ἔχῃ *ὅλως ἰδίαν ὑπόστασιν* καὶ θ' ἀποτελῇ *μοναδικὴν ἐξαίρεσιν* εἰς τὴν ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν.

Ἐκ τῶν προτέρων κρίνει πρέπον νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὸ σύστημα τῆς σφοδρᾶς πολιτικῆς ἢ προσωπικῆς σατύρας, *εἰς οὐδεμίαν δὲ κομματικὴν ἀπόχρωσιν ἀνῆκον* θὰ ἔχῃ πλήρη ἐλευθερίαν καὶ αὐτοβουλίαν φρονήματος, ἐκτιμήσεως καὶ ἐνεργείας.

Ἡ τερπνὴ αὐτοῦ καὶ ποικίλη ὕλη θὰ περιστρέφηται περὶ τὰ σύγχρονα πολιτικά, κοινωνικά, φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἐν γένει γεγονότα. Πρὸς τοῦτο *ἐξησφαλίσθη ἤδη ἡ τακτικὴ καὶ ἔκτακτος συνεργασία* τῶν μάλιστα δεδοκιμασμένων καλάμων, τῶν ἐπὶ χάριτι καὶ εὐφυΐᾳ διακριθέντων ἐν τῇ συγχρόνῳ ἑλαφρᾷ φιλολογίᾳ καὶ τῇ δημοσιογραφίᾳ. Τὴν διεύθυνσιν δὲ αὐτοῦ ἀνέλαβεν ὁ κ. Χαραλάμπης Ἄννινος.

Ἐκ τῶν κυριωτάτων προσόντων τοῦ ΑΣΤΕΟΣ θὰ εἶνε αἱ εἰκόνες καὶ αἱ γελοιογραφίαι, αἵτινες θὰ κατέχουσι ἀρκετὸν μέρος τοῦ φύλλου καὶ θὰ εἶνε σχετικαὶ πρὸς τὰ ἑκάστοτε συμβαίνοντα καὶ τὰ κατ' αὐτὰ δρῶντα ἄτομα. Οὕτω τὸ ΑΣΤΥ ἀναπληροῦν ἐν μέρει καὶ τὴν ἔλλειψιν εἰκονογραφημένης ἐφημερίδος ἔσται πολύτιμον ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐν ταῖς *ἐπαρχίαις* ἰδίως καὶ τῷ *ἐξωτερικῷ* συνδρομητάς.

Τὰς εἰκόνας καὶ τὰς γελοιογραφίας θὰ χαράσσῃ ἡ *μόνη ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσα* ἀπαράμιλλος γραφίς, ἧς ἡ ἀξία ἀνεγνωρίσθη πανταχοῦ διὰ τοῦ ΑΣΜΟΔΑΙΟΥ. Διὰ τὴν τελειοτέραν ἐκτύπωσιν τῶν εἰκόνων τὸ ΑΣΤΥ θὰ καταβάλῃ πᾶσαν θυσίαν ὅπως εἰσαγάγῃ τὰς νεωτέρας πρὸς τοῦτο μεθόδους, ἵνα καταστῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐφάμιλλον πρὸς τὰ ἐν Εὐρώπῃ ἐκδιδόμενα τοιούτου εἴδους φύλλα. Οὕτω *διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι* θὰ ἐκδοθῇ φύλλον περιέχον σὺν ταῖς ἄλλαις καὶ ἐντέχνους εἰκόνας ΧΡΩΜΟΛΙΘΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑΣ.

Τὸ ΑΣΤΥ θὰ ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν συνηθέστατα εἰς *διπλοῦν* καὶ εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα τοῦ ΑΣΜΟΔΑΙΟΥ, ἐκτάκτως δὲ καὶ ὁσάκις ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ θὰ ἐκδίδεται καὶ δὶς τῆς ἑβδομάδος ἐκτυπούμενον μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς φιλοκαλίας.

Ἂν καὶ ἡ πραγματοποίησις πασῶν τῶν ἀνωτέρω ἐπαγγελιῶν ἀπαιτῇ ὑπερόγκους δαπάνας, οὐχ ἧττον ἡ ἐτησία συνδρομὴ τοῦ ΑΣΤΕΟΣ ὁρίζεται εἰς δραχμὰς **12** διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, εἰς **15** διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ εἰς **20** διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητάς.

Πᾶσα περαιτέρω σύστασις εἶνε περιττή, διότι ἡ ἀρίστη τῶν συστάσεων καὶ τῶν ὑποσχέσεων θὰ εἶνε αὐτὰ τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ ΑΣΤΕΟΣ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Αὐγούστου 1885.

Σ. τ. Δ. Περιττὴν θεωροῦμεν πᾶσαν ἰδιαιτέραν σύστασιν τῆς εὐτραπέλου ταύτης Ἐφημερίδος, διότι ὁ μὲν διευθύνων αὐτὴν κ. Χαραλάμπης Ἄννινος εἶναι ἤδη γνωστὸς ἐκ προηγουμένων φιλολογικῶν ἔργων, ὁ δὲ κ. Θεμιστοκλῆς Ἄννινος εἶναι ὁ μοναδικὸς ἐν Ἑλλάδι καλλιτέχνης διὰ τὰς γελοιογραφίας καὶ εἰκόνας. Εὐχόμεθα τῷ Ἄστει ἐκ καρδίας πᾶσαν δυνατὴν εὐόδωσιν καὶ πρόοδον.

BROCKHAUS' CONVERSATIONS-LEXIKON.

Ἔκδοσις ΙΓ'. ἐπηυξημένη καὶ διὰ 400 εἰκόνων καὶ γεωγραφικῶν χαρτῶν κεκοσμημένη.

Τὸ πλούσιον τοῦτο Λεξικόν, ἐν τεύχεσι 240 πρὸς φοίνικας 50 ἕκαστον, θέλει ἀποτελέσει 16 ὀγκώδεις τόμους, ὧν οἱ 11 ἐδημοσιεύθησαν ἤδη.

Ἕκαστος τόμος τιμᾶται·

Ἄδετος μὲν μαρκῶν **7.50.**
Δεδεμένος διὰ λινοῦ μ. **9.**
Ἡμιδερμάτινος μ. **9.50.**
Ἐπὶ ἐξαιρετικοῦ χάρτου καὶ πλουσίως δεδεμένος μ **15.**

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Ο ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ.

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΠΕΝΤΕ ΜΕΤΑ ΣΗΜΕΙΣΩΣΕΩΝ.

Καὶ

ΤΟ ΠΥΡ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΘΑΛΗΝ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

ΤΥΠΟΙΣ Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ

1885.

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 41.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ, Φραγκοφόρτῃ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.